

ספר דין תורה לרבנים

התוכן: שכל יהודי שאכל הבשר הטריף, יקח את הרב המכשיר, או את הרב המתיר אסורים לדין תורה ויתבע אותם בשש מליון ש"ח.

יוצא לאור ידי
מפעל הזוהר העולמי בת ים
אלול תשע"ה

מפעל
הזוהר
העולמי

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

לקבלת ספרי זוהר ירושלים

בני ברק רמת בית שמש
אצל הרופא קירופרקטר ד"ר
איתמר ברים: 054-8441423

מפעל הזוהר העולמי

050-4116923 / 0527651911

050-4134669 / 050-4133475

מי לה' אליו! - משה רבנו שואל ומבקש למי יש את הזכות לקרב את עם ישראל לאבינו שבשמים? כל המשתתף בהדפסת ספרים הקדושים ספרי הערב רב והמסתעף 5 חלקים, תורת הזוהר י"ח חלקים דהיינו כל הזוהר הקדוש בלשון הקודש באותיות גדולות, בהפצתם ברבים לאלף בתי מדרשיות ויותר, להצלת עם ישראל, יזכו לכל הברכות והבטחות שכתב הרשב"י בזוה"ק בפרשת תרומה (דף קכ"ח). האם יש מחשב שיוכל לחשבן את הזכות הגדולה שיכולים לזכות בכסף קטן? התורם משלם ישר לדפוס!!!

לפרטים: 0527-651911

על ידי עיון עמוק בסודות התורה יכולים לפקוד עקרות

(ספר המדות אות סוד, למוהר"ן זי"ע)

ולרפאות הולאת חזק.

ספר דין תורה לרבנים

התוכן: שכל יהודי שאכל הבשר הטרף, יקח את הרב המכשיר,
או את הרב המתיר אסורים לדין תורה ויתבע אותם בשש
מליון ש"ח.

ב"ה

לכבוד בית דין ...

הריני מזמין לדין תורה את הרב

על ששאלתי אותו איזה בשר כשר ואמר לי שכל ההכשרים הם כשר, ואכלתי מכל
מיני הכשרים, וכעת יצאו שני ילדים רח"ל לתרבות רעה, ושאלתי לגאון גדול וצדיק,
ושאל אותי האם האכלתי אותם בשר בהמה ועוף משחיטות גדולות, ואמרתי לו
בוודאי, עשיתי הכל לפי פסק הרב הזה, שאמר לי שהכל כשר, ואין מה לפקפק,
והכשיל אותנו בפסק דין שאינו נכון, ומטעה את הציבור!!!

תביעה א'

אני תובע את הרב הזה בשש מיליון ש"ח, שהרג לי את הילדים שלי, וגדול
המחטיאו יותר מההורגו, וכתוב בפרדס יוסף (שמות יז, יד אות [קכד]) מחה אמחה (י"ז, י"ד).
עיינ ספר עשרה למאה [דרוש ט דף מ"ג ע"א] דעיקר כעס על עמלק לפי המדרש
[במדב"ר כ"א, ד] גדול המחטיאו יותר מהרגו שהרגו הנפש, וכל האומות לחמו רק
על הגוף ועמלק בא להחטיאם שיכפרו בהשגחה ואמר שהכל מקרה, וזה שנאמר
[כי תצא כ"ה, י"ח] אשר קרך עיין שם, ולכן החמירה התורה כל כך שצריך למחות
[למחוק] את זכר עמלק, כי הוא ראש ועיקר לכפירה בהקב"ה, על כן הגורם לה אכיל
את ישראל נבילות וטרפיות מעשהו כמעשה עמלק, [והוא מהעמלקיסטים] שמחטיא
ורוצח נפשות ומייצר כופרים בסיטונאות.

תביעה ב'

שהרג את נשמתו, שאני אצטרך להתגלגל בכלב^א, כמו שכתוב בספר "ברית מטה
משה" (על הגדה של פסח בדף האחרון) וזל"ק; ועכשיו שאיתרע חזקתם ראינו למפרע שדבר
זה החריב את ביתינו אשר עדיין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדיין בעונינו,

וכאשר נמצא כמה קלקולים אשר אין להעלות על הספר כי קצר היריעה מלהשתרע, וכו'. **ובפרט בשחיטת הכבשים מחמת צמרו קרוב הדבר לפשוע ולקלקל ומחמת שיש להם לשחוט הרבה אינם מדקדקים כ"כ וממהרים לשחוט וקרוב לוודאי שמאכילין נבילות וטריפות כאשר נתברר...ומי שיהיה מותמה בדבר ולומר מה גבר בגוברין ומה יום מיומים ויקל בדבר הזה בוודאי מנהג אבותיהם בידם ששוחטים את דבריהם לאמר מי יתן לנו לאכול בשר ואל תקרא ויִשְׁחֹחוּ אֶלָּא ויִשְׁחֹטוּ** שהיה נתחייבו שונאיהם של ישראל כליה על שבקשו לאכול בשר תאוה היינו בשר נחירה, ואבותינו חטאו ואינם, ואנחנו אם נעשה כמעשיהם לא טובים להיות נלכדים בעונם ח"ו, ואוי לנו מיום ה דין ואוי לנו מיום התוכחה: **ואין לנו פה לדבר ומי יוכל להגיד ולספר מה שעבר עלינו עד כה שגרמו לנו השוחטים כמה רעות ולא ידעו ששחטו לעצמם בסכין פגומה כמו כן יהיה מיתתם בכלל נבילה וטרפה לכל הוא הקליפה רח"ל תשליך אותם, ומוכרח להיות מגולגל בכלב וכו' עיי"ש באריכות גדול.**

ומי יודע כמה גלולים אני אצטרך לעבור על שהאכלתי את משפחתי בנבילות וטריפות - כמו שכתוב בספר הגלגולים של האר"י ז"ל (דפוס פראנקפורט דף ל"ט ע"א ד"ה והמדבר) **כתוב שזה המאכיל טריפות ליהודים, מגולגל בעלי העצים, וכשהרוח נושבת ומכה עליו זהו צער גדול, וסופו של העונש שהעלה נופל על הרצפה, והצער הוא בדיוק כמו המות, זה יכול לחזור על עצמו 100 פעם ויותר, כל זה לפי כמה שנים שהוא האכיל טריפות** (ועיין בנפש ישע"י ע' ר"ג, ובספרי שו"ת זבחו זבחי צדק).

"ומי שאינו מדקדק באכילת ספק איסור, מתגלגל בעליו של אילן, ובכל פעם שהרוח מנענע, הוא סובל יסורים וצער גדול מאד".

ספר קב הישר - פרק מ

"כל אוכלי נבלות וטריפות ומאכילין אותן לישראל דינם בכלב".

כתבי הרמ"ע מפאנו - מאמר תקוני תשובה - פרק י

"והמאכיל נבלות נדון בעלה האילן בסוד כי תהיו כאלה נובלת עליה שהרוח בא ומטרפו זמן רב עד שלסוף נעקר ונופל והוא סוד הכרת שבו".

רמ"ע מפאנו - מאמר תקוני תשובה - פרק י

יסמוך על השחיטה של אלו השוחטים. ד. שמלה חדשה סימן כ"ה סעיף ד' במטה אשר שם. ה. הכלבים יאכלו אותו: ירושלמי תרומות פ"ח ה"ג, ילקוט פרישת אמור. ועוד יתגלגל בשאר דברים כמבואר להלן.

- מאמר תקוני תשובה - פרק י. ג. שבט מוסר פרק ל"ו: נשמתו יתגלגל בכלב, כי כל המאכיל נבלות וטריפות לישראל הוא גוזל ממה ששייך לכלבים, ועליו נאמר (שמות כ"ב) לכלב תשליכון אותו. על כן מי שנגע יראת אלוקים בלבו אל

תביעה ג'

ילד אחד נהיה חולי רח"ל במחלה הידועה, והכל באשמתו, כמו שכתוב באזהרות מהרצ"א: **שׁוֹרֵב הַשׁוֹחֲטִים בְּמִדְיַתָּהּ שֶׁל יִרְאִים וְשִׁלְמִים מֵאֲכִילֵי נְבִילוֹת וְטְרִיפוֹת, וְהֵם הֵם הַגּוֹרְמִים חֲלָאִים רַעִים**, וז"ל: לבי ככנור יהגה בראותי המכשלה הגדולה בעסק השוחטים ובדוקים, כמעט לא נשמע כזאת בשום מדינה. **והאמת אניד אשר עיני ראו כמעט רובם ככולם האכילו נבילות וטריפות לישראל כל השומע תצילנה שתי אזניו.**

פקחו נא וראו, זה כמה שנים בעונותינו הרבים מכה מהלכת במדינה זו חולאים רעים ונאמנים חולי מעים, השם יתברך ישמור שארית ישראל, ולמה לא תבינו שזה עבור שמכניסין דברים אסורים לתוך מעיהם וכו' (אזהרות מהרצ"א מדינוב זצ"ל).

והרב ה"המנ"ן" הזה אף על פי שהוא לא שוחט, ולא סוחר - אף על פי כן הוא נקרא מאכיל נבילות וטריפות כמו שכתוב בספר דעת תורה (סי' א' אות י"ב) הוא מצטט בשמו של השערי תשובה לרבינו יונה, **שאם הרב המכשיר לא נזהר על השוחט כפי שצריך לשמור ולהזהר, הוא נחשב כמו מאכיל טריפות לישראל ח"ו עיי"ש**, (ועי"ע שו"ת חת"ס יו"ד סי' י"ג ובספרי שו"ת זבחו וזחי צדק באורך גדול).

תביעה ד'

היות ואסור להתעסק בקבורתם של מאכלי טריפות, לכן בגללו, לא יוכלו החברה קדישא לקבור אותו ויהיה אסור ללכת ללויה אחרי מאה ועשרים שנה.

ולא די זה שאם הרב אינו כשר ומעמיד שוחט שאינו כשר אז אומרים עליו ארור המן וזה סובב על הרב המכשיר (או הרב שאומר לאכול את הבשר האיניו כשר) דהרב הוא בבחינת המן שמאכיל לעם ישראל טריפות גם אסור לילך על הלויה שלו ולהתעסק בקבורתו: כמו דאיתא בטבח שהאכיל נבילות וטריפות מת במיתה משונה וכלבים לקקו דמו, כדאיתא בירושלמי וזה לשונו: מעשה בטבח בציפורין שהיה מאכיל לישראל נבילות וטריפות, פעם אחת שתה יין ערב שבת עלה לגג ונפל ומת והיו כלבים מלקקין דמו, שאלו לרבי חנינא אי מותר להעביר המת משם, אמר להם כתיב **ובשר בשדה טריפה לא תאכלו לכלב תשליכו אותו**, וזה היה גוזל הכלבים ומאכיל לישראל, ועל כן הניחו אותו שם, כי משלהן אוכלין (ירושלמי תרומות פ"ח ה"ג, ילקוט פרשת אמור). וכן נפסק בהגהות אשר"י **שמוכר טריפות ומת בלי תשובה, אין מתעסקין בקבורתו**, וזה לשונו: **המוכר טריפות בחזקת כשרות ומת בלי תשובה אסור להתעסק בקבורתו** (הנ"ה אשר"י פרק גיד הנשה סי' ט"ז). וכן נפסק בספר שולחן ערוך של השוחטים שמלה חדשה סימן כ"ה סעיף ד' וז"ל: **ק: ואסור להתעסק בקבורתם של מאכלי טריפות, עכ"ל.**

תביעה ה'

הילדים יצאו מן הדת בגללו, כמו שכתוב הרמב"ם הקדוש ז"ל במכתבו הידוע הנקרא "אגרת תימן" ומובא ב"דגל מחנה אפרים" (פרשת עקב מכתב מהרמב"ם זצ"ל) ש"שבעים אלה איש כפרו בתחית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את כלם רח"ל.

תביעה ו'

הילדים נפטרים בשנותם הצעירים: כמו שידוע בספר כור ההיתוך: וכן הכשילו עשרות אלפי יהודים עשרות שנים בגבולות וטרפות בעיר קראקא פשהיה בעל "מגלה עמקות" הגאון הקדוש המקבל רבי נתן נטע שפירא זצוק"ל אב בית דין קראקא, והרב הקדוש בעל "מגלה עמקות" נתן תקנו גדול להפעיל תשובה.

תביעה ז'

כל הצרות והיסורים בגללו, וגם יצאו מדת ישראל בגללו: כמו שכתב בספר דרך הנשר שהצדיק הקדוש רבי נתן אדלער (ומה שאמר הבעל שם טוב ז"ל, ראה בספר דגל מחנה אפרים (פרשת עקב), ועוד בשאר ספרי תלמידי הבעל שם טוב שכתבו), שיעקר עיכוב ביאת המשיח שאינו בא, הוא בגלל השחיטה שמאכילים את עם ישראל בנבילות וטריפות, ואם יתקנו זאת יבא תיכף ומיד ממש, ובספר דרך הנשר מובא מהצדיק הקדוש רבי נתן אדלער, שיעקר עיכוב ביאת המשיח שאינו בא הוא בגלל השחיטה שמאכילים את

נעשה בחינת מת, והוא אבי אבות הטומאה וכו', ורמ"ח איבריו נטמאים וטמא טמא יקרא לכל דבר, ונעלם ממנו אמיתת החיות שהיא אלקות של כל העולמות, ונטמא ונופל לדיעות זרות ואלהים אחרים, הם אלילים אלמים מתים וזבחי מתים יקראו להם. לכן התנאים ואמוראים ובעלי המדות וחכמי המשנה הם שמרו נפשן שלא יתגאלו בפת בג הזקן וביין משתיו, ולכן האירו שכלם והי' שורה עליהם רוח הקודש, לפרש כל מאמר סתום בדת התורה הקדושה, כי שרתה עליהם כח אלקי, אשר הוא ואורייתא כולא חד ואור נשמתם ג"כ הוא חוט המשולש אשר לא ינתק לעולם ולעולמי עולמים. אבל אנשים הללו בודאי טמאים ונטמאו דמם, ומשם לבם ומוח שלהם נטמטם במאכלות האסורות והטמאות, ולכן החיות שלהם נוטה למינות ואפיקורסות, ולא יכלו לקבל מתיקות נופת צוף דברי מאמרינו הבנויים עפי" שכל אלקי עולם ומלך עליון. והואיל והעיוז פניהם ויצאו לחוץ, פתאום יבוא עליהם הכורת, וכרות יכרתו אותם וכל אשר להם. וכך עלתה להם, כי לא היו ימים מועטים עד אשר בא עליהם מלך גדול והרג אותם וביזו כל אשר להם, ע"כ תוכן דבריו.

ב. ובא וראה מה שכתב הרמב"ם ז"ל, הובא בספה"ק צפנח פענח ובספה"ק דגל מחנה אפרים (פרשת עקב), ששמע מהבעל שם טוב ז"ע, שפעם אחת שאלו אנשי מדינה אחת במכתב להרמב"ם ז"ל על תחיית המתים לומר להם מן התורה. ומה שדרשו חז"ל בגמרא מן הפסוקים, אמרו שיש לדורשם באופן אחר. ולא רצה להשיבם הוא בעצמו דבר, אך אמר לתלמידו ר' שמואל אבן תבון שהוא ישיבם. וזה תוכן דבריו בקיצור על פי חכמת הטבע, כי מכל מיני מאכל ומשקה נעשה דם, ומהדם יורד אל הכבד, ומהכבד עולה הברירות אל הלב, ומהלב יורד המובחר והדק אל המוח, ושם שורה השכל וחיות של האדם. ומי ששומר עצמו ממאכלות המותרות והאסור והטמא, נעשו דמיו צלולין וטהורין, ויש לו לב טהור, והמוח והחיות שלו נעשה חיות טהורות להשיג אמיתית החיות שהיא אלקות של כל העולמות המחיה את כולם. ומי ששומר עצמו יותר, ומקדש את אכילתו עפי" דרכי ד' ותורתו, נעשה מזה בנין אב, והוא השכל לכל רמ"ח איבריו ומתקדשים ומתטהרים. וכן להיפוך ח"ו, נעשה בנין אב שכל עקור ומעופש בדעות זרות, וחיות שלו

עם ישראל בנבילות וטריפות ואם יתקנו זאת יבא תיכף ומיד ממש, ואעתיק מה שכתב שם ממקצת מספר "האבי"ב" [ראשי תיבות אחינו בני ישראל בגולה] מהנוגע לדעת בדורנו וז": ר' נתן אדלער ותלמידו ר' משה סופר מפרעשבורג מקובלים בנסתר, ר' נתן אדלער רצה לפסול השוחטים דפראנקפורט דמיין, ולהכניע חותם הסטרא אחרא ששורה על שוחטים פסולים בסוד על חרבך תחיה וגו' ואלמלא השיג כל רצונו בא משית, אך הסמ"ך מ"ם העמיד עליו רודפים קצבים והוצרך לברוח. וזה היה סוד ירידת הבעל שם טוב הקדוש לעלמא הדין ורמוז על זה ב"זע"ם" תצעד אר"ץ, ראשי תיבות: זביחה עירובין מקוואות. וכמעט כל גרמניה יצאו מדת ישראל, מחמת השוחטים הקלים!!!

זאת אומרת שכל אב ואם שמאכילים את בניהם ובנותיהם בנבילות וטריפות אסור אפילו להתעסק בקבורתם. וכל שכן הרב הזה שאומר שהכל כשר בוודאי שאין מתעסקים בקבורתו.

ואם רוצים לדעת מה יהיה עם הרב הצדיק הזה לאחר פטירתו ובמה יגולגל אפשר לראות המעשה נורא שאירע בסלאווקיי מקצב שהיה מאכיל טריפות.

ידוע המעשה הנורא שאירע בתקופתנו לפני כארבעים שנה [היום כבר 80 שנה] בסלאוואקיי בישוב סמוך לווישניץ, שהקצב דשם היה מְכַר לאחד מחשובי בעלי הבתים ולבסוף נחלה במחלה מסוכנת, ואז קרא לפני גסיסתו את הדיין של הקהלה והודה לפניו שהרבה שנים מכר בשר טריפה לישראל ואמר שזה בשר כשר. ואחר כך מת. וכשהחברה קדישא התחילו לחפור הקבר נתמלא הקבר עכברים. ורצו להבריא את העכברים ולא יכלו בשום אופן. וחפרו קבר אחר וגם זה נתמלא עכברים. וזרקו לתוך הקבר קש ועצים ועשו שריפה גדולה ושמעו קולות בכי ומרוב פחד ברחו משם החבריא קדישא, ואחר כך שוב נתמלא הקבר עכברים ובאו לפני הרב ושאלו אותו מה לעשות והשיב שישכיבו את המת כך בקבר ושמו את המת בתוך הקבר מתוך בכיות על החרפה של המת ותכף שהשכיבו אותו בתוך הקבר התנפלו עליו העכברים ואכלוהו כולו רח"ל. המעשה הזאת נתפרסמה בכל הסביבה ורבים עשו תשובה. (שמעתי גם כן המעשה הזאת מהרב קעמפלער מוכר ספרים בויליאמסבורג שהיה נוכח שם בשעת הלוייה וראה כל הנ"ל - הסיפור גם מובא בספר נר ישראל, ובספר נפש ישעיה על מאכלות אסורות).

והנה אליהו בגימטרי' 52 - ולהבדיל כלב גם כן בגימטרי' 52 וצריך ביאור, ואפשר לפרש בהקדם מה שכתב בספר אמרי צדיקים, דברי גאונים (עמוד ה'), דאם השוחט כשר, אליהו הנביא בעיר, שוחט רע, מלאך המות בעיר, אם השוחט ירא שמים כדבעי, אז אליהו הנביא בעיר, ואם אינו כהוגן רח"ל, אז להיפך מלאך המוות בעיר, ובספר אור ישראל בפתיחה, פירש בזה דבר נפלא מה שאמרו חז"ל: כלבים שוחקין אליהו בעיר, כלבים בוכין מלאך המות בעיר, דהיינו כשהשוחט ירא שמים אז

הכשרות לאכילה והטריפות להכלבים שזה מנת חלקם כמו שנאמר "לכלב תשליכון אותו", ועל כן שוחקין, ולכן הרי לך סימן שאליהו בעיר, כיון שאכילת הבשר כהוגן, אבל אם השוחט מתנהג ח"ו שלא כהוגן ומאכיל נבילות וטריפות לעם ישראל חס ושלום, אז גזול חלק הכלבים ועל כן הם בוכין, ואז מלאך המות בעיר, חס ושלום.

ובזה פירשו הספרים: דהנה אם הבשר כשר ועם ישראל אוכלים בכשרות ובהידור רב, אזי זוכים שאומרים רק ברוך מרדכי ואליהו הנביא בעיר וכלבים צוחקים (כי היהודים לא אוכלים את הטריפות חס ושלום, והכלבים מקבלים את כל הטריפות, כאמור), ואין אנו צריכים לקלל את המן כי אין לו שום שליטה על היהודים, ואז זוכים שמרדכי היהודי משנה למלך אחשוורוש וגדול וכו' דורש טוב לעמו ודובר שלום לכל זרעו. אבל אם חס ושלום הבשר אינו כשר ואוכלים טריפות, אז אנו צריכים לומר **ארור המן שגם כן בגימטריה בשר**, ואז הכלבים בוכים (כי היהודים אוכלים את הטריפות, במקום ליתנו להכלבים, וגזלים מהכלבים את הטריפות ומפני זה בוכין הכלבים) ועל כן מלאך המות בעיר חס ושלום.

וידוע דהמלאך המות הוא הסמ"ך מ"ם ואין לו זמן לעבוד קימעונאי [בחנות יחידי], ונעשה חכם ונעשה סוחר סיטונאי, וכל תכסיסי מלחמה של הסמ"ך מ"ם הוא, שמעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסיטרא דיליה **שהבשר לא יהיה כשר, וידוע שמערמת הסמ"ך מ"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסיטרא דיליה** [מהצד שלן] **ועל ידי זה רח"ל הכל נופלים ברשתו.**

וראה מה שכתב בעל "תולדות יעקב יוסף" (פרשת נשא בד"ה העולה) וזה לשון קדשו: **עתה התחכם היצר הרע שלא יצטרך לילך ולפתות וללכוד ברשתו כל יחיד ויחיד, רק יחיד אשר רבים נכשלים בו, והוא שמעמיד שוחט בעיר מסיטרא דיליה** [מהצד שלן] **המאכיל טריפות לרבים, וכולם נלכדו ברשתו, עיי"ש.** ועל ידי זה מעבירים על הדת ונעשים אפיקורסים כמו שכתב מרן הדברי חיים בשו"ת (י"ד חלק א' סי' ז'): שעל ידי שוחטים שהיו קלים, הרבה קהילות התקלקלו בגרמניה, ועזבו את דרך היהדות רח"ל (עיי"ש באריכות).

וכן כתוב בתבואת שור: שהשוחט חייב להיות ירא שמים מרבים, שיראת שמים יהיה ניכרים על פניו, ואם לא אז הוא מתקלקל יותר ויותר, **וממילא הוא מקלקל גם אחרים האוכלים משחיטתו, הם מתמלאים מטומאה עד שהם הופכים לאפיקורסים.** ("טיול בפרדס" מערכת שחיטה של רבה של שאמלוי זצ"ל).

והעיקר תלוי בכשרות הבשר, אם הרב הוא כשר ומעמיד שוחט כשר, אז אומרים ברוך מרדכי, וזהו סובב על הרב המכשיר, **דהרב הוא בבחינת מרדכי שהיה יושב בשער המלך ונזהר שלא יאכלו ישראל נבילות וטריפות, ואם הרב אינו משגיח על השוחט כראוי וסומך עצמו על חזקתו** (שהחזקה הוא שהשוחטים מאכילים טריפות לישראל, כי לא נותנים להם אופן לשחוט כהוגן, וכל הסיסטעם של השחיטה אינו כשירה, ואפילו השוחט ירצה לשחוט כשר אינו יכול, כידוע להרוצים

לידע), הווי הרב בכלל מאכיל טריפות לישראל וכמו שכתוב בספר "שערי תשובה לרבינו יונה" זצ"ל וזה לשון קדשו: אם הרב אינו משגיח על השו"ב כראוי וסומך עצמו על חזקתו, הוי הרב בכלל מאכיל טריפות לישראל חס ושלום ונתפס בעונו, עד כאן לשון קדשו. ואז אומרים על אותו הרב (שהוא המן והוא מן הערב רב) ארור המן דהיינו שמאכיל טריפות כהמן, ומביא חס ושלום גזירות רעות על עם ישראל כהמן כמו שכתוב בספר שו"ת מראה יחזקאל האחרון (להגאון הצדיק מהר"ח אבדק"ק גלינא זצ"ל סימן מ"ג) וז"ל: כי בעינינו ראינו את כל הגזירות קשות ורעות המתרגשות לבא בעולם הוא בעונותינו הרבים רק למען העון הזאת עכ"ל.

וכמו שכתוב בספר "טיול בפרדס" (מערכת שחיטה של רבה של שאמלוי זצ"ל) אני בטוח שזה מה שגוזרים גזרות נגד השחיטה, בזמננו זהו רק בגלל זה שלא בדקו טוב את השוחטים, כמו שצריך, עכ"ל. ועל כן אומרים על הרב המכשיר הזה שמכשיל את ישראל בנבילות וטריפות ארור המן דהיינו שמאכיל טריפות כהמן, ועל ידי זה מביא גזירות רעות על עם ישראל כהמן חס ושלום. ולכן נקרא הרב המכשיר או הרב המתיר לישראל לאכול טריפות ואינו מוכיח להם נקרא ארור המן שהוא בא מן הערב רב, והוא המן האמיתי שמאכיל לעם ישראל חס ושלום דברים שאינו כשרים.

ואם אתה רואה שמדקדק על כשרות הבשר, אז תדע שהוא שייך לקדושה לכל הפחות כמו יהודי פשוט שיש לו רק טיפת יראת שמים. וכדי להבין קצת את ענין הכשרות נביא לדוגמה קטנה מה שכתוב בתורה הקדושה פרשת שמות (כ"א): ואנשי קודש תהיון לי, ופירוש רש"י: אם אתם קדושים ופרושים מנבילות וטריפות הרי אתם שלי, ואם לאו אינכם שלי, הפשט הוא כך: הקב"ה אומר כשהיהודים יהיו קדושים, הם לא יאכלו נבילות וטריפות, ואז הם יהיו שלי, וכשהם יאכלו נבילות וטריפות הם לא יהיו שלי, ועל הפסוק "לכלב תשליכון אותו" אומר רש"י: שהכלב נכבד ממנו, הכוונה שמי שאוכל טריפות הוא יותר גרוע מכלב.

צריכים להבין: למה אצל אף לא תעשה, אצל שום עבירה, אינו אומר הקב"ה שאם תעשה את העבירה לא תהיה שלי, ולמה בטריפות אומר הקב"ה שאם אתם אוכלים טריפות אינכם שלי? הכוונה היא שאם אוכלים טריפות אין נחשבים עוד ליהודי.

ואפשר לפרש בהקדם דברי התוספות ששואל (חולין ה.) איך הגמרא אומרת שהקב"ה שומר את הצדיקים שחלילה לא יכשלו בדבר עבירה כשאינם יודעים על כך? הלא אנו מוצאים בגמרא (מכות ה. ושבת יב) איך ששני תנאים צדיקים עשו עבירה כשלא ידעו, ותוספות אומרים שאם הם לא יאכלו מאכלות אסורות אז בודאי שלא יכשלו בעוון מסוג כזה (טריפות) שאין יודעים עליהם כלל, אבל לא מעבירות מסוג אחר. ועוד צריך להבין מדוע העון של האוכל שאינו כשר חמור בהרבה מכל ה"לא תעשה"ס האחרים.

ואפשר לבאר דהנה הרמ"א כותב (בזירה דעה סימן פ"א סעי' ז') חלב של מצרית (גויה) על פי ההלכה כשר (לתת "חלב אם" לילד) בדיוק כמו לתת חלב מאם יהודיה, אבל בכל זאת שלא

יתנו לילדים לשתות מ"חלב אם" של גויה, כי חלב של גויה מטמטם את הלב, ומחזיר בילד טבעים רעים, והרשב"א והריטב"א ז"ל (בימות קי"ד) כותבים שהדבר גורם טבע רע ואכזריות אצל הילד והם מאבדים את המדות היהודיות של ביישנים ורחמנים.

שאלות ותשובות בענין פשרות אצל ילדים קטנים

א

מהיכן יודעים שגם אצל ילדים קטנים חייבים להחמיר על הפשרות - בדיוק כמו אצל מבגרים?

בדיוק הפוך, אצל ילדים קטנים חייבים להיות הרבה יותר זהירים בענין אכילתם, יותר מאשר אצל מבגרים, כף למד אותנו הגאון והצדיק רבה של שאפראן זי"ע, כשהוא הסביר לנו עד כמה חשוב ונחוץ הענין כשבונים את היסוד של עצמות וגוף הילד, שהוא חייב להיות בפשרות, כי כשחלילה מאכילים באסור, הרי הוא נבנה באסור וכל היסוד שלו אסור (ראה פ"ב אות ג). כידוע מסר רבה של שאפראן נפשו בענין זה, וממילא מובן מדוע כל תלמידיו חייבים לנהוג על פי הוראותיו, כמו כל כלל ישראל, כי הוא היה נמנה על טובי מורי ההוראה ומורי הדרך עוד בדור הקודם, בדיוק כפי שהדבר נראה בספריו הקדושים, וכפי שיודע, הצדיקים מן הדור הקודם אמרו עליו דברים גדולים.

ב

היכן הם המקורות בשלחן ערוך שהנזק לגוף ולנשמה של הילד הוא במאכלות אסורות?

אנו רוצים להעתיק כאן את הלשון של הרבנים והפוסקים המפרסמים.

א. מובא בשלחן ערוך (אורח חיים סי' שמ"ג ס"א) כשרואים ילד קטן אוכל נבלה או אסורים אחרים, למרות שבית דין אינו מחייב להפריע לו, האבא כן מחייב (בגלל מצות חנוך) לנזף בו ולמנע ממנו אסור דאורייתא, [ואם האבא עושה את עצמו כאלו אינו רואה ואינו יודע, ואינו אומר לילד דבר, אז ה"בית דין" חייב למחות להזמין את האבא ולהזהירו על כך, ואם מדבר באסור דרבנן, שגם אז מחייב האבא לנזף בילד, בכל זאת בענין זה אם האבא אינו נזף בילד, אין בית הדין

מחייב להזמין את האב ולהתרות בו (מפרשי השולחן ערוך). כל זאת מדבר כשהילד הקטן לקח את אכל האסור בעצמו, אבל כשהאבא בעצמו נותן לילד לאכל מאכלות אסורות, אז אפלו כשמדבר רק באסור דרבנן (החכמים לומדים זאת מן הפסוק: "לא תאכלום" הכתוב מדבר בשרצים ויבדם, והם דורשים לא תאכלום שלא תכשילו את הילדים במאכלות אסורות. כמו כן כתוב גם אצל טמאת כהנים "אמר ואמרת" "להזהיר גדולים על הקטנים", שילדים קטנים גם אסור להם להטמאות) (ע' בזה באריכות בספר שמ"ג באחרונים ובדעת תורה וכף החיים שם).

ב. הרמ"א כותב (ביורה דעה סימן פ"א סעי' ז') חלב של מצרית על פי ההלכה כשר (למח' חלב אם" לילד) בדיוק כמו לתת חלב מאם יהודיה, אבל בכל זאת שלא יתנו לילדים לשתות מ"חלב אם" של גויה, כי חלב של גויה מטמא את הלב, ומחדיר בילד טבעים רעים. הרשב"א והריטב"א ז"ל (יבמות ק"ד) כותבים שהדבר גורם טבע רע ואכזריות אצל הילד, והם מאבדים את המדות היהודיות של בישנים ורחמנים.

ד. עוד כותב שם הרמ"א, שגם אשה יהודיה הנותנת "חלב אם" אסור לה לאכל מאכלות אסורות. אומרים המפרשים (ש"ך וט"ז) פשוט - שאפלו כשהאשה בסכנה חס ושלום, שהיא חייבת לאכל אסור - בגלל פקוח נפש, בכל זאת אסור לה אז להניק את הילד, כי אפלו כשהאשה אוכלת מאכלות אסורות זה מזיק לילד.

ה. עוד כותב שם הרמ"א, שלמרות שאנו פוסקים (באורח חיים סימן שמ"ג, ראה לעיל בסעיף א') כשהילד אוכל מעצמו אסור שהוא רק אסור דרבנן, והאבא עושה את עצמו שאינו רואה, אין הבית דין חייב לנזף באב, זה רק "להלכה", אך באסורים אחרים כמו בענין חלול שבת ומאכלות אסורות חייב הבית דין למחות באב, ובית הדין חייב בכח למנע מהילד לאכל את המאכלות האסורות, וזאת למרות שמדבר באסור דרבנן בלבד, כי מאכלות אסורות יזיקו לילד בעתיד - כך כותב הפרי חדש שם - כי מאכלות אסורות גורמים שהוא יהיה עם טבע רע, והסוף יהיה שהוא יצא לתרבות רעה.

ו. עוד כותב שם הפרי חדש: "שלדאבוננו מאחר ואיננו יכולים להיות נזהרים בענינים אלו, זו הסבה מדוע רב הילדים יורדים מן הדרך ועוזבים את הדת, ורב הילדים הופכים להיות בעלי עזות פנים של הדור, ואין להם יראת שמים בלבם, ואפלו כשאומרים להם מוסר, הם אינם יכולים לקבל זאת וכו', ומי לנו גדול יותר מ"אתר" (אחד מן התנאים, הרבי של התנא האלוקי רבי מאיר, שבסוף ימיו יצא לתרבות רעה) שהסבה לירידתו מדרך הישר היתה - כשאמו היתה מעברת היא עברה פעם אחת ליד בית עבודה זרה, והיא התאהבה בטעם וריח של העבודה זרה, והריח

הזה התפשט בכל גופה, וזה אשר גרם שיירד מדרך הישר, לכן חייבים להיות זהירים מה שנותנים לילדים הקטנים לאכל". עד כאן לשון הפרי חדש (ועיין גם כן במחזיק ברכה מהחיד"א שם אות י"ד ואות נ"ג).

ז. הגאון והצדיק הקדוש בעל המחבר של הספר "בני יששכר" כותב בספרו "אגרא דפרקא" (אות קכ"ו) בשמו של הצדיק ר' מענדעלע מרימנוב זי"ע תרוץ על הקשיה הגדולה, שאנו רואים הרבה ילדים כשהם קטנים עדין הם הולכים ל'חדר' ולומדים שם בהתלהבות רבה, מתפללים בכונה, ועונים אמן יהא שמיה רבא, ומתנהגים כאלו היו הילדים הטובים ביותר, וכשהם גדלים הם הופכים להיות בעלי מדות רעות, ומפסיקים ללמד ולהתפלל, מהיכן זה קורה? מדוע הם מחליפים את עורם? הרי זה צריך היה להיות ההפך, שבזכות למוד התורה והמצוות שקימו כשהיו ילדים קטנים, יעמד להם כשהיו גדולים יותר, כפי הכלל שמצוה אחת גוררת את המצוה השנייה, ובינתים מה שקורה הוא בדיוק ההפך. - משיב על כף הרבי רבי מענדעלע - שהסבה היא שכשהיו הילדים קטנים, הוריהם פטמו אותם באכל של גזל, אכל שקנו בכסף שאינו כשר, ואצל אחרים שהכסף היה לכאורה כשר, אך קנו אכל שאינו כשר והאכילו בו את הילדים, כף שהגוף ובשרם גדל ממאכלים שאינם כשרים, ועל ידי זה נבראו מדות רעות עם תאוות לכל הדברים הרעים (השם ישמרנו) עכ"ד.

ח. כף כותב גם האור החיים הקדוש (בסוף פרשת שמיני) שכל אלו שאוכלים מאכלות אסורים, שקצים ורמשים, הם הופכים בעצמם לחתיכת שרץ, וזו פונת הגמרא שעמי הארצים הנם שרצים וילדיהם שקצים, פי בכף שהם אוכלים שרצים הם הופכים בעצמם לשרצים וילדיהם הם ילדי השרצים. - ועל כף מסיים האור החיים הקדוש, שכל זה כשאוכלים שרצים במזיד, אכל כשאוכלים בשוגג, לא הופך את הנפש ממש בעצמו לשרץ, רק שהוא הופך להיות טמא ואטום, וזאת אפלו כשהוא אינו יודע כלל שהוא אכל אסור, במיחד היום, כשהאור דחוס כף שבכל הארצות כלם ביחד, כמעט ואין דבר אחד שיהיה נקי מתולעים, ולכן כל מי שרוצה לשמר את נפשו שבאמת יזהר וישמר.

ט. בזהר הקדוש (שמות דף קכ"ח) כתוב שמי שאוכל בשר בחלב (חלב עם בשר ביחד) הוא אינו פוגם רק את עצמו - אלא גם את ילדיו, וכי לפגם זה תהיה השפעה לדורות. - בזה אומר פשט בעל "ויגד יעקב" (עה"ת פ' ויקרא) "אל תשקצו את נפשותיכם" בכל מקום שכתוב "את" הפונה לרבות דבר נוסף שכתוב בפסוק - והכונה היא שגם את הנפשות של הילדים לא יפגמו.

י. על הפסוק (בפרשת שמייני) "שקץ הוא לא יאכל", דורש הספרא ורש"י מביא ומסביר שהפוננה היא לזה הגורם שגם השני יאכל מאכלות אסורות, וזאת למרות שהוא בעצמו כלל לא אכל זאת, זה נחשב לו בדיוק כאלו שהוא בעצמו אכל, וגם הוא עובר על הלאו.

יא. היסוד ושרש העבודה כותב (שער הבכורות פרק ד' ד"ה הגידה לי) "האם אינו ראוי לאדם לזרק את עצמו על האדמה, להכניס אדמה לפיו, ושידמעות כמו מים יזלו מעיניו ביום ובלילה לא לנוח, וזאת אם הוא יכול לשער בנפשו שאולי חלילה בחייו הוא לא היה נזהר מספיק במאכלות אסורות, שחמר העוון והענש על עברה זו יותר חמורה מכל העברות שבעולם על פי הזהר הקדוש, כי על כל העברות שבתורה, אפלו על אלו שחייבים עליהן מיתת בית דין, בכל זאת לאחר שהוא קבל את הענש בגיהנם על עברה זו ועל עברות אחרות, הוא מגיע בסופו של דבר לגן עדן, ולכל הפחות יש לו בסופו של דבר חלק לעולם הבא, אבל מי שטמא את עצמו במאכלות אסורות, אין לו חלק באלוקי ישראל ואין לו חלק לעולם הבא, והוא נשפט לדורי דורות. - ועוד מה אני יכול לכתב ולדבר על לבות בני ישראל, האם זה לא מספיק הזהר הקדוש שצינו לעיל, שצריך לעורר את לב האדם כשהוא נזכר בכל אלו שילך ויכה על המזל הרע שלו אם הוא לא יתאר לעצמו את כל שהזכרנו בו".

ועל כן אחים וידידים יקרים, כל אדם שיש לו את הראש להבין ולדעת את חמר האסור ורומא ליצולו, ולא יקח ללב לשמר ולהזהר בכדי ללמד לעתיד, ולהיות זהיר בכל מיני זהירות מהעון הנורא הזה, שאפלו אצל ספק ספיקא שיש באכל או במשקה הזה "עכ"ל.

יב. עוד הוא כותב שם להלן (ד"ה ויזהר) שהאדם לא יזרק אימה יתרה על בני ביתו, כי אז אם חלילה תכשל במשהו, היא תפחד לספר את האמת, ואז עדיף שאם חלילה מתעוררת איוו שאלה, אם לא תפחד ממילא תשאל, וכן יש להסביר זאת בדברים רכים וטובים, וכסדר להזהיר שלא לחבות אלא לספר ולשאל עין שם, וכל שכן היום, כשיש כמעט על כל מאכל כמעט ספקות, פשיטא שהיא לא צריכה להיות הפוסקת האחרונה בכל השאלות הללו ולהחליט מה טוב ומה אסור.

יג. בספר הקדוש שלחן הטהור (מאמר פתח עיניים סוף פרק ה') כתוב כדלהלן! כתוב בשמו של האר"י הקדוש שזה מה שיוחנן כהן גדול הפך להיות צדוקי לאחר שהיה בן 80 שנה, קרה הדבר בגלל שאכל מאכל אסור. ישנם אנשים שכל

מעשיהם טובים, ופתאום הם הופכים את עורם והופכים להיות מינים ואפיקורסים, ואז הם מבבלבלים בשכלם כמו יוחנן כהן גדול, כי בן אדם שאינו צדיק והוא אוכל מאכל שמגלגל בו רשע גמור, אז לא רק שהוא אינו מתקן כלל את המאכל, רק המאכל הופך אותו להיות רשע בדיוק כפי שהוא כו', מכאן אנו רואים עד כמה צריך להיות זהירים בענין זה.

יד. בזהר הקדוש כתוב (ויקרא מא'): זה שאוכל מאכלות אסורות דנים אותו ל-120 שנה כאדם מכער, כי הקב"ה מגעיל אותו בעולם הזה ובעולם הבא. טו. עוד כתוב שם (מב.) כל זה שאדם סוכל בעולם הבא, כל זה בגלל שהוא לא היה זהיר במאכלות אסורות עכ"ל, כי זה נורא בכדי להעלות על הדעת את חמור האסורים של המאכלות האסורות.

טז. עוד כתוב שם (מא'): שעל ידי אכילת המאכלות האסורות צלו נמשך לסטרא אחרא רחמנא ליצלן והוא הופך להיות מגעיל, ושורה עליו רוח טמאה, והוא יודע שאין לו יותר חלק באלוקי ישראל, ואוי להם כי אף פעם לא יצליחו להגיע לחלקו של הקב"ה, חס ושלום.

יז. עוד כתוב שם (מב.) כשהוא אוכל מאכלות אסורות הוא יוצא מרשות הקדושה ונכנס רחמנא ליצלן לרשות הטמאה עכ"ל, והפונה לכך היא שכל התורה והמצוות שלו מפנים לסטרא אחרא, כפי שכתוב על כך באריכות בספרים הקדושים.

יח. הגאון הקדוש ר"ה קאלאמייער מביא בספרו עת לעשות (ח"א שאלה צב מערכת מאכלות אסורות): העברה של המאכלות אסורות חמור מאד, חוץ מזה שעוברים על לא תעשה בכל כזית, וחיבים במלקות, והוא נקרא רשע, הוא גם גורם לעצמו רעה גדולה ואסון גדול, כי גופו מפטם באסור, כי האכל שאינו נקי נותן לו את הכח, ובדרך זו נשמתו מסתאבת. ועברה גוררת עברה, וממילא אחר כך קשה לו לקיים את מצוות היהדות, וזה מונע ממנו את הדרך האמתית ליראה ולאהב את השם יתברך ולעבדו באמת ובתמים, ובכל זאת הם מזלזלים במאכלות אסורות. - ישנם חלקים שכל ביתם אינו מתנהל כלל על פי כללי הכשרות, וישנם אחרים שאצלם הבית מנהל על פי כל כללי הכשרות, אך העברה היא קלה מאד בעיניהם, וכשהם נוסעים באגיה או ברכבת הם מקלים לעצמם ואוכלים מפל הבא ליד, וממילא לבם מטמטם. כשהם יגיעו לעת צרה והם יציעו להשם יתברך אז השם יתברך ישמע להם? ואותם אלו המטמאים ומשקצים את נפשם, כשהם מפטמים את נפשם באכילת נבלות וטרפות עליהם ואמר השם יתברך - לא עמי אתם, אתם אינכם שיכים לי עכ"ל.

יט. הדברי חיים הקדוש כותב (יו"ד ח"א סי' ז'): אין עוד עברה כל כף חמורה כמו אכל שאינו פשר, שזה גורם לטמטום הלב, וזה מה שגורם שקהלות גדולות ירדו מדרך האמת והשתמדו רחמנא ליצלן, כל זאת כי אכלו מאכלות אסורות, ועל ידי זה עלו להם רעיונות לא טובים לראש, ותוך תקופה קצרה עזבו את דרך ה' (ע"ש מובא בדרכי תשובה סי' א').

כ. הרמב"ם כותב (כפי שזה מובא בספר הקדוש דגל מחנה אפרים עקב ד"ה ומלחם ובצפנת פענח פ' יתרו ס"ד ד"ה שמעתי בשם הרב שלהם) שזה שאינו נוהר ממאכלות אסורות, השכל שלו נמשך לטמאה והוא מגיע על ידי כף חלילה לכפירה רחמנא ליצלן, והוא אינו מקבל מוסר מחכמי הדור, והוא מביא על עצמו אסונות עכל"ק.

כא. החובות הלבבות כותב (שער התשובה פרק ה'), שיתרחקו משבעים דברים שהם מתרים, המסגלים להביא את האדם לאסור חלילה, למשל דברים שהם רק ספק אסור, לפני שחס ושלום יכשלו חלילה בדבר שהוא אסור.

כב. השל"ה הקדוש כותב (שער האותיות אות ק') בשם רבו המהר"ש ז"ל, להתרחק אלפי אמות מחשש מאכל של אסור, כי זה משאיר רשם על הגוף וזה נשאר לנצח.

כג. כתוב בדרך חסידים (מערכת אכילה אות כ"ב בשם אור הגנוז פ' תולדות), כשנזהרים לאכל בקדשה הכח של האדם מתחזק מהמאכלים ללמד ולהתפלל בלי מחשבות זרות, אבל פשהו אוכל מאכלות אסורות - חס ושלום מתגבר כח היצר הרע, והוא אינו יכול להתפלל כמו שצריך בלי מחשבה זרה.

כד. החתם סופר הקדוש כותב (תורת משה פ' קדושים ד"ה המתקדשים), שרב האפיקורסות רחמנא ליצלן שבא על האדם - בא הדבר ממאכלות אסורות.

כה. עוד כותב החתם סופר (חתם סופר על התורה שמיני ד"ה ולא תטמאו) שזה האדם מטמטם ממאכלות אסורות אבל לא הנשמה, כי מאחר והאדם אוכל מאכל אסור, הנשמה מיד מסתלקת ממנו והוא נשאר בדיוק כמו אדם מת, כמו רשע בעת חייו רח"ל, ע"ש.

כו. הבעל ישמח משה כותב (תפילה למשה על תהלים סח): כשמישהו אוכל מאכלות אסורות הוא קשור לטמאה והוא אינו יכול להתעלות אל הקדשה, הטמאה אינה יכולה להפרד ממנו, רק על ידי חבוט הקבר או על ידי תענית ותשובה.

כז. באור צדיקים (פרק י"ט) כתוב, שכל מי שאינו מדקדק במה שהוא אוכל בעולם הזה יש לו ענשים קשים ביותר בעולם הבא, וכפי שהוא מונה שם את הענשים.

כח. בספר הקדוש שפת אמת שמיני (ד"ה בפסוק) כתוב בפסוק שעל ידי אכילת מאכלות אסורות הנפש שלו הופך להיות משעבדת לגוף והיא הופכת להיות גשמית לגמרי עכ"ל, הפרוש הוא שהוא מחייב להתמסר לכל תאוותיו, והוא אינו יכול לשלט על עצמו, כי הגוף שולט עליו.

כט. הראשית חכמה כותב (שער הקדושה פט"ז), שהקב"ה כפיכול הוא מתקנא (נוקם) בעקר על מאכלות אסורות יותר מאשר בכל העברות האחרות, כי העברה הזו מטמאת את כל האדם, הגוף הופך להיות חתיכת טמאה רחמנא ליצולן. (כך גם מביא השל"ה בשער האותיות אות ק').

ל. בספר מאור ושמש (פ' שמיני ד"ה אל תשקצו) הוא כותב שמאכלות אסורות מטמטמם את הלב ושורה עליו רוח טמאה, ואפלו כשהוא מקל רק בחמרא הוא אינו יכול להשיג השגות בתורה הקדושה, ואפלו כשהוא נוהג בחסידות ולומד ביום ובלילה.

לא. החפץ חיים כותב בספרו נדחי ישראל (פרק כ"ח כ"ט), שמכל עברה נברא מלאך רע, תארו לעצמכם כמה מלאכים רעים בורא לעצמו האדם על ידי אכילת מאכלות אסורות, כשבכל נגיסה הוא בורא לעצמו מלאך נוסף, ואותם המלאכים הרעים ממתינים לו לרגע שהוא ימות, כשאז יעשו לו צרות ויסורים, ולא יתנו דקה אחת מנוחה. - הרי אז ימרטו את שערות הראש, על כך שבעולם השקר נתנו ליצר הרע את כל אשר חפץ, ולא די בכך שחטאו בעצמם, אלא שעוד לגלגו על היהודים הדתיים אשר הוכיחו על כך וקראו להם "שוטים", כשחשבו את עצמם לחכמים ומבינים. מה יצא לי מפל החכמה וההשכלה שלי? ישאלו אותי, הרי חפתי לעצמי בור! - מיד יתחרטו על כך, כל אחד יצדיק על עצמו את הדין, אך זה כבר יהיה מאחר, לא נתן יהיה עוד לעשות דבר, תשובה נתן לעשות רק בחיים, כפי שידוע, וכפי שכבר ציננו לעיל, שחוזן מן העברה של המאכל האסור הרי שגם מטמטמים את הנפש על ידי מאכלות אסורות.

"כל מה שהאדם סובל" בעולם הבא הוא רק בגלל הפה, בגלל העברות שהוא עשה בפה (כשהוא אכל בהם טרפות) וכו'.

האדם האוכל טרפות, כל גופו מתפשט עם כל מיני גורמים לא טובים, וכגוף שהוא כל כך מלכלך, לא יעזרו הזכיות הגדולות בעת תחית המתים, כשאין צדך כלל לדבר על היסורים הגדולים שיהיו להם בגיהנום, וכשהמצוות יעברו את העברות, ויזכו לקום מן הקבר יחד עם כל היהודים - נתן לתאר אילו יסורים

גדולים יהיו להם אז. – יקחו כל איבר ויפרידו את כל אחד מחברו, יפרידו את הבשר ואת העצמות שהתפתחו ממאכלי טרפות ומאסורים אחרים, אילו יסורים גדולים יסבלו אז כלל לא נתן להעלות על הדעת, את זה יכול להרגיש רק אדם שדמו נקרש ונאלצו לנתח אותו לחלקים ללא הרדמה, רק אותו אדם יכול לחוש חלק מן היסורים שיהיו לאותם האנשים האוכלים מאכלות אסורים – אותם היסורים כלל לא יוכלו לסבלם. – אצל אוכלי הטרפות, הנתוח יהיה חיב להעשות על כל איבר, כל חתיכת בשר או עור בנפרד (הרי האכל מתפשט על פני כל הגוף כפי שידוע), עד שהגוף יהיה נקי וראוי לקום בתחית המתים, האם יש שעור וערך לאותם היסורים שיהיו להם בגלל זה? בגלל אכילת הטרפות, שבגלל אכילת אותן הטרפות הוא מאבד גם את צלם האלקים וכו'.

לכן צריך כל אדם להיות מאד זהיר שלא יכשל באסורים המטמאים את הנפש ומורידים את צלם האלקים!

לכן צריך כל אדם להתגבר בענין זה ולא יטמא את עצמו במאכלים אסורים. חייבים להתחזק בכך, גם כשיש חברים שהם קלים ואינם נוהרים כראוי, ובמיחד כשהללו מלגלגים עליו, ואוחזים אותו לטפש בשל כך שאינו אוכל טרפות. – הרי ידוע מה שהגמרא אומרת, שטוב לאדם שבכל חייו יחשבוהו לשוטה לפני שיהיה רשע לרגע. חייבים לדעת שבכל שיש יותר חרפה על כך שקימו את המצוה, השכר גדול יותר ויותר עכ"ל.

לב ואחרון אחרון חביב נעתיק כאן דברים נעימים וקדושים המאירים כספירים מרבינו הקדוש שליט"א, הכותב בספר הקדוש דברי יואל ויקרא עמוד רנ"ה (ד"ה ופוק), וזה לשונו הקדוש: בא וראה עד להיכן הדברים מגיעים, עד כמה חמור הענין של מאכלות אסורות, היכן שאנו מוצאים שאפלו מי שרק טעם כשהיה ילד, נולד בו טבע רע כשהוא גדול, כפי שמבאר בתשובת הרשב"א המובא ביריה דעה סי' פ"א בענין גויה המינקת ילד יהודי כו'. – כך גם אנו מוצאים אצל משה רבינו בכך שהוא לא רצה לינק מגויה, כי פה שעתיד לדבר עם השכינה שיינק דבר טמא? (סוטה י"א ע"ב הובא ברש"י ז"ל פרשת שמות), וכדאיתא בחומת אנך להחיד"א (שמות פרק ג' פסוק יא: אות יב). מי אנכי וכו' וזה לך האות וכו'. אפשר במה שאמרו חז"ל שטעם שמשה רבנו ע"ה נכוה בפיו שנטל הגחלת וכו', כי בתיה בתחלה נתנו למנתק מצרית ולא ינק, אך נפלה טפת חלב טמא על שפת"ה היאור ושם נכוה, שעתיד לדבר עם השכינה, וצריך שיהיה נקי אף ממגע חלב טמא, עכ"ל.

אחים יקרים – בענין חומת הפשרות, פידוע לכל כמה קשה הדבר להיות זהיר ממאכלות אסורות, וכמה חמור האיסור של מי שנכשל באכילה אסורה, ה"י.

אנו אומרים בתפלה בכל יום את שירת הים: "וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו" – ה'יד מרמז: ה' – חמשה הלכות שחיטה, יד – י"ב בדיקות הספין וכסוי בעפר ב' למעלה ולמטה, סך הכל י"ד (ביצה דף ז'): מרמז שעל ידי שישאל היו נזהרים במצרים שלא יאכלו טרפות, כמבואר במדרש, נגאלו ישראל ממצרים. – ותחלת הגם היה על ידי משה רבינו ע"ה, שנשתרבה ידה של בתיה, זה מרמז ב"היד הגדולה" שהיד נעשה גדולה, ומשה רבינו לא נכשל במאכל אסור שאפילו החלב של גויה לא בא בתוך פיו, רק חוץ לפיו, ומפני זה נתכוה כמו שאמר החיד"א זי"ע. ועל ידי זה שלא נכשלו, יכלו להגיע ל"ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו", פי אם ח"ו נטמאו על ידי מאכלות אסורות לא היו יכולים להגיע לאמונה כזאת. וזהו "ובמשה עבדו" שבקדושתו שנזהר מינקותו ממאכל אסור, המשיך את האמונה על כלל ישראל.

מכאן אנו למדים כי הוא שורש ואב הטמאה לכל נגע וצרעת המזלזל ולא נשמר במאכלות אסורות, וזהו הגרמא בנזקין, ומכך הוא נמשך לעברות חמורות, כי על ידי כך שהוא אינו נזהר ממאכלות אסורות הוא נלכד תחת ממשלת הסמ"ך מ"ם, וראה כמה שחייבים להיות זהירים שאפילו סתם יינם אסור (הגם שלא נתנסך לעבודה זרה), ובישולי עכו"ם, מפני שלא יתרגל ויהיה לבו גס עם הגוים, כל שכן שצריך לשמור עצמו ממאכלות אסורות ויבדל מן הגוים כי עם קדוש אתה לה' עד כאן.

לג. בירושלמי חגיגה (פ"ב ה"א) כתבו שאחר יצא לתרבות רעה, פי אמו, בעת שהיא היתה מעברת, הריחה טרפות כשעברה ליד בית עבודה זרה (ראה א"ו).

לד. בהגהות אשר"י (מס' ע"ז פ"ב) הוא מזהיר שנשים המיניקות שיהיו מאד זהירות במאכלות אסורות ע"ש.

לה. עוד מובן שזה שגורם שהחבר יאכל דבר אסור, הוא עובר על לאו מפרש של "ולפני עור לא תתן מכשול" (כמבאר בהרבה מקומות).

בפרט הילדים הקטנים שהם בכלל לא אשמים, הם רק מחכים שאמהותיהם יביאו להם אכל ויאכילו אותם, הם רעבים, ובסופו של דבר הן מאכילות אותם באכל טמא רחמנא ליצלן, האם אין זו אכזריות? הרי זהו בדיוק הענין של "ולפני עור לא תתן מכשול".

לו. על כל פנים, מכל זה מספיק בכדי להבין עד כמה חמור האסור לתת לילד "סימילאק" או "דזשארס" וכמו כן כל יתר המאכלים שבחלקם יש ממש אסורי נבלות וטרפות וכדומה, שהם ממש אסורי דאורייתא, בחלקם ישנם רק האסור של בשול עכו"ם, חלב עכו"ם, שהם רק דרבנן, אבל אסור דרבנן אסור גם כן לתת לילדים כפי שכתוב לעיל.

ואפלו כשהרופאים זועקים שזה חשוב לילד, אסור לתת לו זאת, רק אם שואלים שאלה אצל רב מכר ומסמך המפיר ויודע את הדברים, ומבין את חששות האסורים שבתוצרת זו.

לז. באמת לו רצינו להעתיק בענין זה מהספרים הקדושים, הרי שהנר לא יספיק בכדי להכיל את כל זאת, אך בכל זאת אנו מרחימים לציין לפחות את דבריו הבודעים כאש של הספר "מסלת ישראל" (פי"א), הוא כותב שם כך: "לכל מי שיש עוד חתיכת מח בראשו, שהוא חושב, שמאכל אסור הוא בדיוק כאלו היה דבר מרעל שהוא סכנה לאכילה, האם במצב כזה היה האדם לוקח על עצמו את הסכון ואוכל? כשיש לאדם ספק כזה והיה אוכל הוא היה נחשב לשוטה, כי לאכל את המאכל המרעל הוא בכל זאת יכול להרעיל את נפשו ולהסתלק מן העולם.

אותו דבר הוא גם אצל מאכלות אסורות, שם הרי זה סם של הנפש, אז איך יתכן שיוכלו לאחזו זאת בקלות, ולהכניס זאת לפה, אפילו כשמדבר רק בספק אסור, בדיוק כפי שהוא לא היה מכניס לפיו אכל שהיה ספק אם הוא מרעל.

לח. רבינו יונה כותב (ריש ברכות), שספק אסור הוא חמור בהרבה מאסור ודאי, כי על זה אין חרטה, כי מרגיעים את עצמם שזה בודאי כן כשר.

לט. עתה אחים ואחיות יקרים, חשבו לעצמכם מי הוא זה אשר יעז בנפשו לשחק עם ילדיו הקטנים? כמה כח ועמל נותנים לענין זה, ולענין החנוך של זה, כמה דמעות יהודים שופכים הורים בכדי שיזכו בסופו של דבר לנחת יהודית, ושיזכו להקים דורות ישראל, ולבסוף ההורים בעצמם המפטמים את הילדים בסם רחמנא ליצלן. - כמה צריכות הידים לרעד על כך שהכניסו לפה של הילדים שלהם אפלו ספק אסור, חס ושלום, האם יתכן שיהודים שיש להם הרגשה יהודית, שיעשו כדבר הזה, לעשות מבלי לשאל מורה הוראה צדיק שאפשר לסמך עליו, שהוא כמו רופא בעניני נשמה, האם זה באמת אינו סם לילדים, חס ושלום? בואו כבר כלנו נזרק מיד מן הבית את כל סם הנפש, בין למבגרים ובין לילדים קטנים.

1

האם באמת האבא-הבעל מחייב לבד להסתפל על האכל ולוודא טיב האכל בטנם הוא נכנס לבית, או שהוא יכול לסמך על בני ביתו?

הוא חייב בעצמו לבדק, כך פוסק האור החיים הקדוש (פ' בראשית), כשהוא מוסיף ומציין שזו היתה העברה של אדם הראשון, כשהוא סמך על חנה והוא כלל לא ידע שהיא נותנת לו מעץ הדעת, הוא רק סמך על אשתו על צדקוטה (ועי' רמב"ן פ' בראשית).

נו!!! בואו ותארו לעצמכם, חנה שנבראה נקייה בלי שום עוון, ולמעשה הגיעה למדרגה הנעלה ביותר שרק יכלו להשיג באותם הימים, בודאי שאדם הראשון יכל לסמך עליה שהיא תתן לו לאכל רק ממה שמתר לאכל, ובכל זאת היא הכשילה אותו, והתרוץ שלו היה שהוא סמך עליה, ולא עזר לו דבר, וזה רק גרם לו מיתה לכל הדורות.

ואם כן, מה נאמר אנחנו כשאנו נעמד בפני בית הדין של מעלה, ונרצה להגיד תרופים, מדוע האכלנו את הילדים במאכלות אסורות, וגרמנו אבוד נשמות ישראל לכל הדורות, בודאי לא יקבלו את התרוץ שסמכו על בני הבית!!!

עתה ניתן להבין מדוע אצל העבירות האחרות אין הקב"ה אומר שאם תעשו את העבירה ההיא לא תהיו שלי, ואילו רק בטרופות אומרת התורה שאם תעשו את העבירה לא תהיו שלי, כי כשאוכלים טריפות הלב מטמם ונאטם שכלו, ואז הגוף וכל האברים הופכים להיות טריפה, ואז הוא כבר אינו מסוגל לעשות שום דבר טוב, שום מצוה, ומושך אותו רק לכיון העבירות.

עוד כתוב בספרים בדרך רמז כי התורה הקדושה מרמזת לנו יסוד נורא ונפלא לדעת איך שכל אחד ואחד יכול למדוד בקלות (הסימן האמיתי) את הרבנים והצדיקים אם הם באמת צדיקים אמיתים ששייכים להקדושה בבחינת: ברוך מרדכי היהודי, ומי הם הצדיקים השייכים לערב רב שהם באמת ארור המן שצריכים להתרחק מהם כמטחוי קשת, והסימן בזה הוא כך:

ברוך מרדכי היהודי: אם הוא בבחינת ברוך מרדכי שהוא בגימטריה 502 כמנין בשר, אז הוא מעורר וצועק על האנשים לעשות תשובה ושלא יאכלו בשר, מפני שהבשר אינו כשר ואינו מנוקד כהוגן, כמו שאמרה אסתר: "לך כנוס את כל היהודים ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים" ולפיכך קבעום למשתה ויום טוב

לזכור את עיקר הנס. ולכן אומרים "ברוך מרדכי היהודי" כי בזכותו היהודים ניצלו מגזירתו של המן, הוא נזהר שהיהודים לא יכשלו במאכלות אסורות, ולכן הוא ישב בשער המלך לשמור שאסתר לא תאכל אוכל שאינו כשר.

ארור המן אשר ביקש לאבדי: וכן ארור המן גימטריה בשר, כי תלוי אם הבשר כשר אז הוא ברוך מרדכי, ואם הבשר טרף, אז הוא ארור המן, ומי הם הרבנים של עקבתא דמשיחא השייכים לערב רב, והם באמת, לא רק ארור המן, אלא הם ה"המן"יסקים" האמיתיים [הבדציי"ם שנותנים הכשר על חנק העופות], וצריכים להתרחק מהם כמטחוי קשת, והסימן בזה הוא כך: שהצדיק הזה הוא יושב ולומד ומתפלל ואינו מוכיח את אנשי דורו ואינו רב את ריב ה', כמו שכתב הרמב"ם (הלכות סנהדרין פרק כ"ד הלכה ח', ועיין שר ועונש פרשת נשא דף ק"ו, ועיין עוד שם) וכמו שכתוב בכתב סופר (שאלות ותשובות אבן העזר סימן מז) וז"ל: מי שיושב על כסא הרבנות לא יחוס על עצמו, רק על כבוד ה' יהיו עניניו ולבו תמיד. ולא רק שלא איכפת לו כלום אם הבשר כשר או אינו כשר, אלא גם יאמר "הבשר הזה הוא בודאי כשר, הלא יש להם ההכשר מרב הגדול הזה, או הבית דין הגדול הזה!", והכל בחזקת כשרות, על אף שיודע האמת שהרבה רבנים יצאו וצעקו שיש בעיות גדולות בהכשרות (וכל זה היה כתוב בספרים ובכל העיתונים ובקלטות) ושהרבנים אינם נאמנים כלל על פי ההלכה, ואם ישאל השואל מדוע?

התשובה לכך הוא: כי הם מקבלים מיליוני דולרים על ההכשר, והשוחד יעזור עיני חכמים, אז תדעו נאמנה כי הרב או הצדיק הזה שייך כולו להערב רב והוא ארור המן האמיתי כמו שאיתא במסכת מגילה (דף י"ב), לכן אומרים ארור המן אשר ביקש לאבדי כי הוא האכיל את בני ישראל במאכלות אסורות, ועל ידי כך היה לו את הכוח לגזור על היהודים גזירות קשות, וכמו שכתוב בב"ח (אורח חיים סימן תר"ע) וזה לשונו: בפורים היתה עיקר הגזירה לפי שנהנו מסעודתו, על כן נגזר עליהם להרוג ולאבד את הגופים שנהנו מאכילה ושתיה של איסור ושמתה ומשתה של איסור. ולכן הוא ארור המן שהוא גם כן בגימטריה 502 כמנין בשר, כדי לדעת הסימן בקל, ולזה זוכים רק בפורים אם שותים יין, נכנס יין יצא סוד שהוא ה"המן" האמיתי, וצריכים להתרחק מהם כמטחוי קשת. ואם יודעים הסוד הזה כי בשר בגמטרי' 502 יודעים תיכף ומיד מי הוא הרב הזה מסטרא דקדושה או חס ושלום מסטרא אחרא, ולכן ימי הפורים לא יתבטלו כי כל יסודי הדת תלוי בזה אם אוכלים כשר או חס ושלום דבר שאינו כשר.

תביעה ח'

כל הפרנסה שלנו הלך לאיבוד בגללו, כמו שאמרו חז"ל הטריפני לחם חוקי, וכתוב בנח, (בראשית ח' יא) "וַתָּבֵא אֵלָיו הַיּוֹנָה לְעֵת עָרֵב וְהִנֵּה עֲלָה זֵית טָרֶף בְּפִיהָ" וַיֵּדַע נֹחַ כִּי קָלוּ הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ", שזה לשון פרנסה, אבל כאשר מאכילים טריפות אז הוא מאבד את טרף הפרנסה ומהטרף נהיה טרף, וכתב הצה"ק בליקוטי מוהר"ן (תורה ל"ז):

... וזהו: הזהרו בוורידין כרבי יהודה, כי הדם הוא הנפש שבא בגלגול, וצריך השוחט לכוין להעלות הנפש שבדם. גם עיקר חסרון הפרנסה שנתמעט בדורות הללו, אין זה אלא ע"י השוחטים שאינם מהוגנים. וזה (אבות פ"ג): אם אין תורה אין קמח. תורה היא בחינת נפש כנ"ל, ע"י זה אין קמח, הפרנסה נתמעט. ובשביל זה החליף נקרא מאכלת, כמו שכתוב (בראשית כ"ב): ויקח את המאכלת, כי יש שוחט הגון מאכיל ומפרנס לישראל, כי השוחט הגון הוא מלביש את הנפש שבחי במדבר, היינו בדיבור הברכה שהוא מברך, והדיבור הוא בחינת שכינה, כמו שכתוב: מלכות - פה. וזה פירוש (ישעיה ל"ד): חרב לה' מלאה דם, כי השכינה נקראת חרב לה' (כמובא בזה"ק ובפרדס), והיא בחינת דיבור, שהוא בחינת חרב פיפיות, לשון פה, כמו שכתוב (תהלים קמ"ט): רוממות אל בגרונום וחרב פיפיות וכו'. וכשהנפש באה בתוך חרב לה', בתוך הדיבור, בבחינת מיין נוקבין, אזי השכינה מזדווגת ע"י המיין נוקבין שיש לה, בבחינת: חזי במה ברא קאתינא (זוהר ויקרא דף י"ג ע"א). וזה: חרב לה' מלאה דם, מנפשות העולות בה בבחינת מיין נוקבין, וע"י הזיווג, היא מקבלת פרנסה לישראל, וזה פירוש (איכה ה'): בנפשינו נביא לחמינו מפני חרב המדבר, היינו כשהשוחט אינו הגון,

עלה ית - זה מלך המשית פו דוד. וזהו שרמזה יונה זו בימי נח, שכתוב (בראשית ח) ונהגה עלה זית טרף בפיה. אותו עלה זית טרף ונקטף לכבודו, במה? בפיה. שעומדת על ראשו, ומקבל כבוד מינה זו. ומה שכתוב טרף ולא טרפה, (אלא) פזר הזך שעושה חיל ומנצח. פשיבת הרקיע יונה זכר הוא. מתוך שנקרא יונה כתוב פנקבה, וכתוב פזר בזמן שמקבל כבוד זה. ויש לפרש, על דרך הדרש, שעלי זית טרף בפיה הוא רומז לגאולה, אבל רק כאשר השחיטה כשירה ואז הטרף לשון פרנסה שיש שפע קדוש מהקב"ה לכנסת ישראל, אבל ח"ו כאשר נעשה טריפה אז מעכב את השפע ויש צער להשכינה בגלותא, ומעכב המשח, כמבואר בליקוטי מוהר"ן הנ"ל.

ג. ובזוהר פרשת שלח לך (דף קס"ד ע"ב): דוד מלקא, זית רענן אקרי קמיה קודשא ברין הוא, דקתיב, (תהלים נב) וַאֲנִי פִּזִּית רֵעֵנָה בְּבֵית יְגוֹ'. עלה זית, דא מלקא משתיא ברית דוד. ודא איהו דרמיזו יונה דא ביומוי דנח, דקתיב, (בראשית ח) ונהגה עלה זית טרף בפיה. ההוא עלה זית, טרף ונקטף ליקרא דיליה. במה? בפיה. דקיימא על רישיה, ומקבלא יקר מהאי יונה והאי דקתיב טרף, ולא טרפה, (אלא) פזר זית דא, דעביד חילא ונצח. בתיבתא דרקיע, יונה זכר הוא, מגו דאקרי יונה, פתיב פנוקבא, ותיב פזר זית, בזמנא דמקבלא יקר (חסד) דא.

[בלשון הקודש] דוד המלך נקרא זית רענן לפני הקדוש ברוך הוא, שכתוב (תהלים נב) וַאֲנִי פִּזִּית רֵעֵנָה בְּבֵית יְגוֹ'.

ואינו מעלה את הנפש, בבחינת מיין נוקבין, וכשעומד עם החליף לשחוט את החי, הוא עומד כרוצח נפשות, והחליף שלו הוא חרב המְדַבֵּר, ואינו חרב לה', שהוא חרב המְדַבֵּר, ויש צער להנפש החי, שצועקת בקול מר, (ש"ה ה'): נפשי יצאה - כשיצאת, בשביל להכניס בדברו של הברכה, בבחינת מיין נוקבין, וכשיצאתי, בקשתיו ולא מצאתיו קראתיו ולא ענני - כי אינו שם בשעת הברכה, וחושב מחשבת פיגול. על ידי זה מצאוני השומרים הסובכים בעיר, הכוני פצעוני, נשאו את רדידי מעלי - היינו, שמעלה שהיה להנפש בבחינת חי, גם זה לקח ממנה, כי עכשיו אין לה מנוח לכף רגלה. אוי לו להשוחט הזה! אוי להנפש, שהרג את הנפש, ומסר אותה בכף אויביה, ואין להשכינה מיין נוקבין, להמשיך טרף לביתה, ועל ידי זה: בנפשינו נביא לחמינו - ביגיעה וטירחא גדולה. וזה שאמרו חז"ל (פסחים ק"ח): קשין מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף, כי ים סוף נקרע ל"ב קרעים (פרקי דר"א פ' מ"ב ובתיקון כ"א), כנגד י"ב בדיקות הסכין, שעל ידיהם קשים מזונותיו של אדם וכו'. וזה שאמרו חז"ל (ברכות נ"ה): שולחן דומה למזבח, כי שיעור פגימות החליף כשיעור פגימות המזבח (חולין י"ז ע"ב). גם "על השחיטה" גימטריא תל"ז, ו-בזעת אפיך תאכל לחם (בראשית ג) - ראשי תיבות גימטריא תל"ז (עם הארבע תיבות), לרמוז חסרון הפרנסה על ידי שוחטים שאינם מהוגנים. וזה פירוש (תהלים ק"א): טרף נתן ליריאו, כי טרף יש לו שני משמעות: לשון טריפה, כמובא בזוהר סוף משפטים (דף קכ"א ע"ב), ולשון מזון. לרמוז, כשישראל שומרים את עצמם מטריפה, על ידי זה יש להם פרנסה. וזה פירוש (שבת ק"ד): מנצפך צופים אמרו. מנצפך הוא בחינת ורידין, בחינת רי"ו דין. וצופים, אלו נביאים, שיניקתם מבחינת כרובים, בחינת תינוקות, בחינת הבל שאין בו חטא, בחינת אורא דארץ ישראל, ששם מקבלין רוח הקודש, כמובא בזוהר (לך לך דף פ"ה ע"א): ויקם יונה לברוח תרשישה. ואלו הצופים, היינו אלו שהם בבחינת הבל שאין בו חטא, הם נהירין ב"וורידין", רי"ו דין, במנצפך. ומעלין את הנפש בבחינת מיין נוקבין, וממשיכים שפע. והשפע מכונה בשם א'מ'ר', כי מתחילה היא א'ור, ואח"כ נעשה מ'ים, ואח"כ ר'קיע. - וכשממתיקים את המנצפך, ועושים ממנצפך, אדני, כי מ"ריו" נעשה צורת א, ונעשה אדני. ואדני הוא דיבור, הוא השכינה, כמו שכתוב (תהלים סח): אדני שפתי תפתח, ומהבל הזה, היינו אדני, יוצא השפע, ונתחלק לכל אחד לפי בחינתו. וזה פירוש (תהלים מ"ח) אדני יתן אִמֵר המבשרות צבא רב - לכל אחד לפי בחינתו. וזה שאמרו חז"ל (סנהדרין ק"ד ע"ב): אוכלי עמי אכלו לחם אדני לא קראו - רב אמר: אלו הדיינים, ושמואל אמר: אלו מלמדי תינוקות. מר אמר חדא, ומר

אמר חדא, ולא פליגי. רב אמר אלו הדיינין - היינו רי"ו דין, שאינם מעלין את הנפש בבחינת מיין נוקבין, שאין עושין מרי"ו דין, אדני. רמז לשוחטים שאינם מהוגנים, שמקלקלים הדינים, היינו רי"ו דין, מנצפך. הדמים, שהם הנפשות, הם חמש אותיות, כנגד חמישה דמים כידוע. רמז לחמש בחינת שיש לנפש, כמו שאמרו חז"ל (ברכות י'): הני חמשה 'ברכי נפשי' כנגד מי וכו'. ושמואל אמר אלו מלמדי תינוקות - שמקלקלים את ההבל שאין בו חטא. כשיבכורו והבלו של השוחט אינו בבחינת הבל שאין בו חטא, בחינת אורא דארץ ישראל, על ידי זה: אוכלי עמי - הפרנסה נתמעט. כי כשיש להשוחט בחינת הבל שאין בו חטא, בחינת חרב לה', בחינת צדקה דארץ ישראל, בחינת נפש, בחינת תורה כנ"ל - גם הנפש שעולה מהחי להמדבר שלו, גם כן נתעלה בבחינת מעלות אלו הנזכר, עכ"ל.

מכאן תביעה ט עד תביעה טו הוא על פי דברי החפץ חיים והזוהר הקדוש

תביעה ט': ניתוח - בעולם האמת מנתחים ומנקים כל איבר ואיבר שנהנה מהמאכלות אסורות.

תביעה י': עובד עבודה זרה - שהאוכל מאכלות אסורות נחשב כאילו עובד עבודה זרה.

תביעה י"א: - האוכל מאכלות אסורות אין לו חלק באלוקי ישראל כמו שכתוב בזוהר הקדוש.

תביעה יב: האוכל מאכלות אסורות - ענשו שלאחר מותו בא הממנה על חבוט הקבר ומכה על בטנו בשרביטו של ברזל ואש, עד שפרסו נבקעת ויוצא פרשנדא, ואז מהפכין אותו על פניו ומכים אותו, ואומרים לו בלע מה שהוצאת, רח"ל.

תביעה י"ג: מטמאים אותו ודנים אותו כאדם שהוא נתעב של רבנו, נתעב בעולם הזה ונתעב בעולם הבא.

תביעה י"ד: אף בעת שיתגברו רחמי ה' על העולם מכל מקום לא ימחלו לו מטעם שהפקיר את רצונו של הקב"ה לגמרי ונעשה חלות לעברה הזו.

תביעה ט"ו: שעל ידי מאכלות אסורות מסתלק הצלם אליהם מן האדם.

כתב החפץ חיים בספר נדחי ישראל פרק כ"ח, וזל"ק:

ובא ראה, כל מי שאוכל מאותם מאכלים אסורים, נדבק בצד האחר, ומתעב נפשו ועצמו, ורוח טמאה שורה עליו, ומראה את עצמו שאין לו חלק באלוהי העוליון, ולא בא מהצד שלו ולא נדבק בו. ואם יצא כף מהעולם הזה, או חזים בו כל אותם האחוזים בצד (שבא מצד) הטמאה, ומטמאים אותו ודנים אותו כאדם שהוא נתעב של רבונו, נתעב בעולם הזה ונתעב בעולם הבא.

בווהר פרשת שמיני (דף מ"א:):

ועל דא כתיב, ונטמתם בם בלא א', דלא אשתכח אסותא לגעוליה, ולא נפיק ממסאבותיה לעלמין. ווי לון, ווי לנפשיהו, דלא יתדבקון בצרורא דחיי לעלמין, דהא אסתאבו. ווי לגרמייהו, עלייהו כתיב (ישעיה טו) פי תולעתם לא תמות וגו', והיו דראון לכל בשר. מאי דראון. סרחונא. מאן גרים ליה, ההוא סטר דאתדבק ביה.

[בלשון הקודש] ועל זה כתוב ונטמתם בם, בלי א', שלא נמצאת רפואה לתועבתו, ולא יוצא מטמאתו לעולמים. אוי להם! אוי לנפשם, שלא ידבקו בצרור החיים לעולמים, שהרי נטמאו! אוי לעצמם! עליהם כתוב (ישעיה טו) פי תולעתם לא תמות וגו', והיו דראון לכל בשר. מה זה דראון? סרחון. מי גרם לו? אותו הצד שנדבק בו.

רבי יוסי פתח ואמר, (קהלת ו) כל עמל האדם לפיהו וגו'. אסתפלגא במלי דשלמה מלבא, וכלהו אחידן בחכמה עלאה. כל עמל האדם לפיהו, האי קרא, בשעתא דדיינין ליה (דף מ"ב ע"א) לבר נש בההוא עלמא כתיב, כל ההוא דינא, וכל מאי דסביל בההוא עלמא, ונקמין מניה נקמתא דעלמא. לפיהו: בגין פיהו, דלא נטיר ליה, וסאיב ליה לנפשיה, ולא אתדבק בסטרא דחיי, בסטרא דימינא. וגם הנפש לא תמלא, לא תשתלים דינהא לעלם ולעלמי עלמין. דבר אחר לא תמלא, לא תשתלים לסלקא לאתרהא לעלמין, בגין דהא אסתאבת, ואתדבקת בסטרא אחרא.

[בלשון הקודש] רבי יוסי פתח ואמר, (קהלת ו) כל עמל אדם לפיהו וגו'. הסתפלגתי בדברי שלמה המלך, וכלם אחוזים בחכמה עליונה. כל עמל אדם לפיהו, הפסוק הזה בשעה שדנים את האדם באותו העולם כתוב. כל אותו הדין, וכל מה שסובל באותו העולם, ונקמים ממנו נקמת העולם - לפיהו, בשביל פיהו, שלא שמר אותו, וטמא אותו את נפשו, ולא נדבק לצד החיים, לצד הימין. וגם הנפש לא תמלא, לא תשתלם דינה לעולם ולעולמי עולמים. דבר אחר לא תמלא, לא תשתלם לעלות למקומה לעולמים, משום שהרי היא נטמאה, ונדבקה לצד האחר.

כל מי שנטמא בהם, כאלו עבד לעבודה זרה

רבי יצחק אמר, כל מאן דאסתאב בהו, כאילו פלח לעבודה זרה, דאיהו (דברים יז) תועבת יי', וכתוב לא תאכל כל תועבה. מאן דפלח לעבודה זרה, נפיק מסטרא דחיי, נפיק מרשותא קדישא, ועייל ברשותא אחרת. אוף מאן דאסתאב בהני מיכלי, נפיק מסטרא דחיי, ונפיק מרשו קדישא, ועייל ברשותא אחרת. ולא עוד, אלא דאסתאב בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. ועל דא ונטמתם בם כתיב בלא א'.

[בלשון הקודש] רבי יצחק אמר, כל מי שנטמא בהם, כאלו עבד לעבודה זרה, שהיא תועבת ה', וכתוב לא תאכל כל תועבת. מי שעובד לעבודה זרה, יוצא מצד החיים, יוצא מרשות הקדשה ונכנס לרשות אחרת. אף מי שנטמא במאכלות הללו, יוצא מצד החיים, ויוצא מרשות הקדשה ונכנס לרשות אחרת. ולא עוד, אלא שנטמא בעולם הזה ובעולם הבא, ולכן כתיב ונטמתם בם בלי א'.

וכתיב, ולא תשקצו את נפשתיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמוש האדמה אשר הבודלתי אתכם לטמא. מאי לטמא. לטמא לעמין עובדי עבודה זרה, דהא אינון מסאבין, ומסטרא דמסאבא קא אתיין. וכל חד אתדבק באתריה.

[בלשון הקודש] וכתוב (ויקרא ט) ולא תשקצו את נפשתיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמוש האדמה אשר הבודלתי לכם לטמא. מה זה לטמא? לטמא את העמים עובדי עבודה זרה, שהרי הם טמאים, והם באים מצד הטמאה, וכל צד נדבק במקומו.

ואיתא במדרש שוחר טוב, כל המחליט עצמו לעברה אין לו מחילה עולמית, רוצה לומר, אף בעת שיתגברו רחמי ה' על העולם מפל מקום לא ימחלו לו מטעם שהפקיר את רצונו של הקב"ה לגמרי ונעשה חלות לעברה הזו.

גם גופו מתפטם מאסור, ובהמשך הזמן נעשה גופו מלא משקצים ורמשים ונבלה וטרפה, ומה יכול להיות מגוף טמא כזה, פי אפילו אם יהיו לו זכותים גדולים משארי מצוות ומעשים טובים והם ימליצו טוב בעדו שיקום לעת התחיה עם שאר מתי ישראל, אחר כל היסורים והעונשים שתקבל הנפש בגיהנום, אין לשער ולערך גודל צרת הנפש שהיה לו לאדם לבסוף על ידי זה, דהלא ידוע דכשנתקלקל לו לאדם בפנימיותו, כגון שנתהפך באיזה מקום בגידיו הדם לליחות, מכרח הרופא לעשות לו

[אפערעאציאן] (נתוח) לחתוף במקום זה ולשאב הליחה משם, ואחר כך יוכל לחזור ולהרפא, דאם לא כך, עלול להתקלקל הדם יותר ויותר עד שימות.

וכן אם נתהנה לו כזה בשני מקומות או בשלושה, מכרח לסבל יסורים שיחתכו בשנים ושלשה מקומות לשאב הליחה משם, אבל אם חס ושלום יתפשט הליחה בידי וברגליו ובגופו בכמה מקומות מכרח למות, דכי יחתכו כל גופו? וכאשר יחתכו האם יוכל לסבל כל כך יסורים?

ועתה נתבונן בעניינינו, הלא ידוע מספרים הקדושים, שלפיכך אמר הקדוש ברוך הוא לאדם, "כי ביום אכלך ממנו מות תמות", משום שעל ידי אכילה של עץ הדעת טוב ורע נתערב בו כח הרע, שלא יוכל להאיר עליו אור ה' שיחיה אותו לנצח ומכרח למות, שעל ידי יסורי הקבר יתעפל כח הרע הטמון בתוכו ויתפרש ממנו ויודרך החמר כדי שאחר כך כשיקום בעת התחיה יוכל להאיר עליו אור ה' ויחיהו לנצח, והוא דגמא ממש כמו שמכרח לפרש הליחה מאת האדם החי כדי שישאר בחיותו.

ועתה נתבונן בעניינינו, האיש אשר מילא גופו בחייו מנבלות וטרפות והוא ימות לבסוף, אפילו אם נאמר שיזכה לתחיה אחרי שיקבל גמול עוונותיו בגיהנום, הלא על כל פנים יצטרך עוד תיקון איום, [אפערעאציא נוראה] (נתוח נורא), שיצטרך להתעפל חלק עפר הרע הטמון בכל אבר ואבר שבגופו, ובכל קרום דק שנמצאו בו. כי הלא כשאדם אוכל, נתפשט כח המאכל בכל אבר ואבר, מכף רגלו ועד ראשו ואפילו על קרומי העין וכדומה, כדי שיודפכו וישארו רק החלק העפר הנעשה מכשרות, ויוכל לקום בעת התחיה ולזכות עם עם ישראל יחד, וכמה יסורין יסבל מזה עד שיתעפל כל חלקי הרע הטמון בכל חלקי הגוף מכף רגלו ועד ראשו, וינהם באחריתו על כל זה.

על ידי מאכלות אסורות מסתלק הצלם אלהים מן האדם, כדאיתא בזוהר הקדוש פרשת משפטים בסופו, ועלול לבוא כמה מארעות על האדם, כמו שאמרו חכמים זכרונם לברכה על הפסוק, ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי, אם אתם מבדלים מן העמים עובדי גלולים הרי אתם שלי, ואם לאו הרי אתם של נבוכדנצר וחבריו, דאף שבעת שהוא מתרצה להתערב עם הגויים בכל עניניהם, נראים פאוהבין אותו, אבל כל זה רק בהתחלה, אבל בהמשך הזמן נסבב לו על ידם גופא, רעות רבות וצרות עליו, כי הקב"ה מסלק את שמירתו ממנו עבור זה, וכבר צונח הכתוב ואמר, "אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר", אבל

האיש השומר עצמו ממאכלות האסורות, אף בעת דחקו, נושא על עצמו הצלם אלוקים ונצול ממארעות רעות.

זה שהועיל לדניאל חנניה מישאל ועזריה שנזהרו מפת בג המלך ומיין משתיו להנצל מיד נבוכדנצר. וכדאיתא בזוהר הקדוש פרשת משפטים (קכה):

תאנא, במה זכו דניאל חנניה מישאל ועזריה, דאשתזיבו מאינון נסיוני, אלא בגין דלא אסתאבו במיכליהון. אמר רבי יהודה, כתיב (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך וגו'. ותאנא בסתימא דמתניתין, מיכלא דההוא רשע, בשרא בחלב הנה וגבינה עם בשרא, בר מיכלן אחרנין, ודא סליק ליה בפתוריה, בכל יומא.

[בלשון הקודש] שנינו, במה זכו דניאל, חנניה, מישאל ועזריה שנצלו מאותם נסיונות? אלא משום שלא נטמאו במאכליהם. אמר רבי יהודה, כתוב (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך וגו'. ושנינו בסתר המשנה, מאכל אותו הרשע, בשר בחלב הנה וגבינה עם בשר, פרט למאכלים אחרים, וזה עלה לו על שלחנו בכל יום.

ודניאל דאסתמר מהאי, כד רמו יתיה לגובא דאריותא, אשתלים בצולמא דמאריה, ולא שני (בראשית קצ"א ע"א) צולמיה לצולמא אחרא, ועל דא דחלו אריותא מניה, ולא חבלוהו. וההוא רשע, בשעתא דמלכותא אתעדי מניה, (דניאל ד) ועם חיות ברא הנה מדוריה, אעדי צולמא דאנפוי מניה, ומההוא יומא, לא אתחזי צולמיה, צולמא דבר נש. וכל בעירא דאתי, אתחזי ליה, צולמא דויניה, ונוקביה, והווי אתיין עליה בלהו, ובכמה זמנין הווי אכלין ליה חיות ברא, בר דאתגזר האי עונשא עליה, בגין דכתיב, (חבקוק א) והוא במלכים יתקלס, בגין כך, כלא יתקלסו ביה, כל ההוא זמנא.

[בלשון הקודש] ודניאל שנשמר מזה, כשזרקוהו לגב האריות, השתלם בצלם רבונו, ולא שנה צלמו לצלם אחר, ולכן פחדו ממנו האריות ולא חבלו בו. ואותו רשע, בשעה שהעברה ממנו מלכותו ומדורו היה עם חיות השדה, העבר ממנו צלם פניו, ומאותו יום לא נראה צלמו צלם של אדם, וכל בהמה שבאה, נראה לה בצלם של מינה ונקבתה, וכלם היו באים עליו, ובכמה פעמים היו אוכלות אותו חיות השדה וזלת נגזר עליו הענש הזה, משום שכתוב (חבקוק א) והוא במלכים יתקלס, משום כך כלם התקלסו בו כל אותו זמן.

תא חזי, מה כתיב, (דניאל א) ולמקצת ימים עשרה נראה מראיהן טוב מפל הילדים האוכלים את פת בג המלך. נראה מראיהן טוב, דצולמא דמאריהון לא אעדיאו מנהון, ומאחרני אעדיאו. מאן גרים האי. בגין דלא אתגעלו בגיעולי מיכליהון. זכאה חולקיהון דישראל, דכתיב בהו, ואנשי קדש תהיון לי.

[בלשון הקודש] בא וראה מה כתוב, ומקצת ימים עשרה נראה מראיהם טוב (גו) מן כל הילדים האוכלים את פת בג המלך. נראה מראיהם טוב - שצ'לם רבונם לא זו מהם, ומאחרים זו. מי גרם את זה? משום שלא נגעלו בגיעולי מאכליהם. אשרי חלקם של ישראל שכתוב בהם, ואנשי קדש תהיון לי.

וידוע הענש בחבוט הקבר על האוכל מאכלות אסורות:

כתב בספר אור צדיקים (פרק י"ט), וזה לשון קדשו: דע פי מי שלא היה מדקדק במאכלים בעולם הזה ולא היה נזהר להבחין בין אסור להתר, ואפלו אינו אסור מפדש בתורה אלא מחכמינו ז"ל. ענשו שלאחר מותו בא הממנה על חבוט הקבר ומכה על בטנו בשרכיטו של ברזל ואש, עד שפרסו נבקעת ויוצא פרשנדא, ואז מהפכין אותו על פניו ומפים אותו, ואומרים לו בלע מה שהוצאת, השם ישמרנו ויצילנו מדין הקשה הזה ומדכוותיה, ובפרט באסור בשר בחלב שהוא עון חמור, עד כאן לשונו.

תביעה ט"ז: שנתחייבתי בליוני תעניות:

בספר יסוד התשובה פרק י"ח על פי כתבי האר"י ז"ל [שהדפסנו מחדש]:

על כל כזית צריך להתענות פ"ז תעניות, וכן יצום צ"א יום כמנין "מאכל", ויעלה חלקי ה - ו - י - ה, א - ד - נ - י בכל יום, ואז ישוב להיות מלא"ך מליץ.

האוכל נבילה בין באונס בין ברצון - פגם בת"ת שהוא מחשוף הלב"ן, כי נבילה עשה בישראל.

מי ששחט בסכין שיש בו פגימה - הרי פגם ז"ה ונכרת מקה"ל ה'. "קהל" - עם ג' אותיותיו בגימטריא "פגימה" ודינו "מגיפה", ומתגלגל בכלב, שהוא אוכל נבילות, או בבהמה טהורה שלא תזכה לשחיטה הגונה, רק תמסר ביד הנשחט, ויצא נבילה מתחת ידו, מדה כנגד מדה, שנאמר: "שופך דם האדם באדם [ההוא עצמו] דמו ישפך", תקונו "עורה הנב"ל" - יצום פ"ז צומות כמנין "אלוקים" עם המלה, ויכוון בכל יום "לראשו כתם פ"ז" דברוך שאמר.

האוכל שאר מאכלות אסורות - יצום צ"א יום כמנין "מאכל", ויעלה חלקי ה - ו - י - ה, א - ד - נ - י בכל יום, ואז ישוב להיות מלא"ך מליץ.

תביעה י"ז: בספר הקדוש שבט מוסר פרק ל"ו:

**מי ששוחט בסכין פגומה שמיתתו יהיה במגיפה,
כי "פגימה" הם אותיות "מגיפה"**

ויש שוחטים ובודקים שהמה קלי הדעת ופושעים. וידוע שכל מי ששוחט בסכין פגומה שמיתתו יהיה במגיפה, כי "פגימה" הם אותיות "מגיפה" ואם אין מת עתה במגפה מתגלגל נשמתו שימות במגפה. וגם נשמתו יתגלגל בכלב, כי כל המאכיל נבלות וטרפות לישראל הוא גוזל ממה ששייך לכלבים, ועליו נאמר (שמות כ"ב) לכלב תשליכון אותו. על כן מי שנגע יראת אלוקים בלבו אל סמוך על השחיטה של אלו השוחטים.

**מי שיש לו יראת שמים לבלתי שמוע אל המנהג הרע הזה שלא
תאכלו בשר הנכשר מכח מיעוץ שהיתה טריפה הסירכא מצד הדין**

עוד שנית בענין משמוש בסירכות למעך בה שנוהגים העולם ונתפשט הנגע בהרבה מדינות וקהילות וממעכים אפילו בנסרך שלא כסדרן שהוא טריפות הנזכר בתלמוד. ובארץ ישראל ובכל תפוצות ישראל היושבים במלכות ישמעאל, כולם מטריפין ואינן ממעכין כלל הסירכות. ועל כן מי שיש לו יראת שמים לבלתי שמוע אל המנהג הרע הזה שלא תאכלו בשר הנכשר מכח מיעוץ שהיתה טריפה הסירכא מצד הדין. ולא תקנו בשר מהטבח עד שתדרשו אחר זה. ... ודלא כהרבה בודקים סומכים להתיר גם בספק איסור, כיון שאינו מבצבץ, ושמא אם היה מנפח כראוי היה מבצבץ, והם מאכילים טריפות לישראל, דאם כן למה לן למעוץ והמשמוש בסירכא יחתוך אותה בסכין ויראה אחר הבצבץ, אלא ודאי דלא מהני להקל, דהבדיקה שלנו אינו אלא לחומרא. וזה מבוואר וברור.

**אותם שנוהגין למעך בכח ולסמוך על הבדיקה,
בודאי מאכילים טריפות לישראל**

על כן ראוי ונכון להודיע זה הדין על ברור לכל השוחטים ובודקים, להסביר להם ולהבינם היטב, דמה שאנו נוהגים למעך ולמשמש, דאנו אומרים דמה שהלך על ידי מיעוץ ומשמוש בנחת לא הוי סירכא אלא רירין בעלמא. אבל אם היינו יודעים בודאי דהוי סירכא, לא מהני משמוש, כי אין סירכא בלא נקב. וקרום שעלה מחמת מכה בריאה לא הוי קרום. ואף על גב שהלך הסירכא על

ידי משמוש ואינו מבצבץ, מכל מקום טריפה, אלא שאנו אומרים שלא היה סירכא מעולם אלא רירין, ומכל מקום צריך בדיקה לחומרא כדלעיל. על כן אותם שנוהגין למעך בכח ולסמוך על הבדיקה, בודאי העושים כן מאכילים טריפות לישראל.

כיון שעל הרוב מתגלגלים בהן נפשות, לכן בעת ששוחט ידאג ויצטער על הצער שמרגיש הנפש המגולגלת

כלל העולה: צריך השוחט להיות תם וישר ירא אלוקים וסר מרע ורחמן מאד. וכששוחט איזה בהמה חיה ועוף, יאמר בתחלת השחיטה התפלה של מעלה. וכיון שעל הרוב מתגלגלים בהן נפשות לכן בעת ששוחט ידאג ויצטער על הצער שמרגיש הנפש המגולגלת אם יש שם. ויראה בעצמו כאלו מה שעושה לשחוט הבהמה הוא לתועלתה להושיעה מצערה שיושבת בגוף בהמה, ואף על פי שמצערה עם השחיטה כוונתו לטוב לה, כרופא הזה שמצער לחולה בהקזות והרקות וכוונתו לרפאו מחוליו. ובהיות השוחט ירא אלוקים לבו יטהר, להבין כל זה ולתקן הנפש המגולגלת שם.

ויתפלל להקדוש ברוך הוא: יהי רצון שִׁיאָכַל בשר זה בדבר מצוה ובברכה כדי שישתלם תיקון הנפש אם נתגלגל בתוכה. וכן תראה כי ביעקב אבינו עליו השלום כששלח מנחה לעשו שהיה עובד עבודת גלולים, חשש על הבהמות שהיה מגולגל בהם איזה נפשות, לשלחם לו, פן יקריבם לעבודת גלולים, ונמצאים נאבדים. מה עשה: וילן שם בלילה ההוא ויקח מן הבא בידו עזים מאתים וגו', הניח הבחירה ביד הבהמות שהבאות בידו מאליהם שלח לעשו, וזהו מן הבא בידו. משום דכל בהמה שיש בקרבה איזה נפש מגולגלת, אם רוצים לשולחה לדבר הרשות מפצרת שלא לילך, כי הנפש המגולגלת בקרבה מכריחה שלא תלך. ולכן יעקב אבינו עליו השלום לא הפציר ליקח בהמה בעל כרחו לשלוח, משום חשש זה, אלא ויקח מן הבא בידו מאליו עזים מאתים ותישים עשרים וגו'. ופירוש הכתוב הטעם: משום שהיה מנחה לעשו שהיה עובד עבודת גלולים, (ובחיבור על הפרשיות אשר לי הארכתי בזה).

טעם הבעל תשובה שלא יאכל בשר עד תשלום תשובתו לבד שבתות וימים טובים

וזהו טעם הבעל תשובה שלא יאכל בשר עד תשלום תשובתו, לבד שבתות וימים טובים. משום שכיון עדיין אינו מתוקן מעונות שבידו אין בו כח לתקן

לאחרים. אך בשבתות וימים טובים שמתלווה עמו קדושת הימים, ובפרט בשבתות שנוסף לו קדושת נשמה יתירה יאכל בשר, כי בכח התשובה יוכל לתקן, וזהו הרומז בפסוק בפרשת ויקרא, אם עולה קרבנו מן הבקר זכר תמים יקריבנו אל פתח אהל מועד יקריב אותו לרצונו לפני ה'. כלומר, יקריב הקרבן לרצונו לפני ה' כשם שרצונו שאם יתגלגל בבהמה, השוחט אותה יכוין לתקנה ולהקריב אותה לפני ה', כך הוא יקריב אותה בכוונה שאם יש איזה נפש מגולגל בבהמה זו שיקריב לפני ה'.

ורמז גם כן בפרשת אמור באומרו (שמות כ"ב), וכי תזבחו זבח תודה לה' לרצונכם תזבחו. הכוונה, לרצונכם, שְׁיִמָּצָא מתקן אם יתגלגל נפשותם בבהמה, גם כן אתם תזבחו בזו הכוונה לתקן איזה נפש אם יש בבהמה שמביאים אותם לזבח לפני.

טוב שבטבחים שותפו של עמלק, מה עמלק אכזר אף זה אכזר

ויתנהג עצמו ברחמנות בכל דבר יותר מכל אדם, כדי להתגבר על מזלו המחייבו להיות אכזר. ובהיותו נוהג ברחמנות אין יכולים לומר עליו (קידושין פ"ב) טוב שבטבחים שותפו של עמלק כדפירשו חז"ל, מה עמלק אכזר אף זה אכזר, שהטבעיות המורה באומנתו הוא האכזריות.

ולכן כל - כך שהוא טוב וזריו לשחוט מורה באכזרי כעמלק, אך כיון שמרגיל עצמו במדת הרחמנות, גם כשישחט יהיה כמרחם באופן שלא יהיה מקום לדמותו לעמלק.

ואם נתנבלה איזה בהמה על ידו, ידאג ויצטער מאד בינו לבין עצמו, שמא איזה עון שבידו גרם לזה, ואפשר שהיה בבהמה איזה נפש מגולגלת וקלקלה בידו, וכמה צער מגיע לאותו נפש שהרגיש וסבל צער השחיטה בלי תקון, ואדרבא איבוד לה וצער אין כמוהו. לכן ראוי לו שיצטער הרבה כשיוצא תקלה מתחת ידו, מהטעם האמור, ויפשפש במעשיו ויתפלל לפני הקב"ה על צער הנפש ההיא אם היה בבהמה זו שקלקלה.

גם יתפלל בלבו שאם יש ניצוץ קדושה שיתתקן על ידי הברכה באכלם אותה, דעיקר תיקונה עם ברכה שמברכים להקב"ה באוכלם אותה, ובפרט אם האוכלים תלמידי חכמים ויראת שמים, או בסעודות מצוה כסעודת ברית מילה וכדומה, (וכבר הזכרתי בפרקים דלעיל (עיין פרק י"ח) מעשה שהביא בעל ספר החרדים ז"ל צורך לענין זה, תראהו משם).

אם אין השוחט מכוין בכל הכוונות ותפלות אלו, נעשה שותפו של סמא"ל הרשע, שהוא המוציא נפשות האדם, והוא מוציא נפש של הבהמה, וסמא"ל טוב ממנו.

ויראה השוחט בעיני שכלו, איך מחויב בכל הכוונות ותפלות אלו, דאם לא כן נעשה שותפו של סמא"ל הרשע, שהוא המוציא נפשות האדם, והוא מוציא נפש של הבהמה, וסמא"ל טוב ממנו. משום דסמא"ל גורם לפעמים שבראותו אדם שהגיע עת פקודתו מתודה להקב"ה אף על פי שהוא מנגדו שלא יתודה, מיהו אם לא שמע לעצתו קנה עולמו על ידו. מה שאין כן השוחט, שאם אינו ירא שמים ואין בו שום אחד מהתנאים הנזכרים, גורם בוודאי באיבוד כמה נפשות מגולגלות בבהמה חיה ועוף, ונחשב לו כאלו הורג נפש (כנזכר לעיל מספר הקנה). אך בהיותו מכוין בכל הנזכר לא נקרא מוציא נפשות כי אם מתקן נפשות, ומכניסם למקומם.

וכמה מעלת השוחט שהוא ירא אלוקים וסר מרע, שמאכיל לישראל דבר טהרה, המזכך הנשמה ומשמחה בשבתות וימים טובים באוכלם בשר, כי אין שמחה אלא בבשר ויין כנודע. וזכות הרבים תלוי בו, והדבר בהפכו חס ושלום. **תביעה י"ח: כל הבעלי חיים יתבעו אותי בבית דין של מעלה**

צער בעלי חיים

הבעיה של צער בעלי חיים שבאמת היו צריכים לאסור לכל היהודים לאכול בשר עוף ובהמה כזה.

וזה לשון השמלה חדשה (סימן כד סעיף י"ז) וזה לשונו: עיקור, כיצד? כגון ששחט בסכין פגום כמבואר בסימן י"ח, [ועל זה יש כבר שיעור של הרב שלום רוט 3 שעות, ומי שמעונין לשמוע יכול לשמוע].

ובמטה אשר שם, בסכין פגום: זהו עיקור לדעת רש"י, ועיקור השני הוא לדעת בעל הלכות גדולות, והא דאינו מונה סכין פגומה בהלכות שחיטה לבעל הלכות גדולות? משום דלא הוי שחיטה כלל שאינו אלא חונק, וכו', עד כאן לשונו.

הרי אנו רואים מזה שכל השחיטות ששוחטים בסכין פגום זה לא נקרא שחיטה אלא נקרא חנק, שחונקים את העוף!!!

אז מהיום לפי דעת השולחן ערוך ניתן את השם האמיתי לרוב הבדצי"ם ששוחטים בסכין פגום, "חנק הבדצי"ם" בהכשר של הצדיק הקדוש הזה שמתיר חנק לכל הבהמות והעופות.

וזה לשון ספר החינוך:

א) בספר החינוך מצוה תנ"א וז"ל: ואומר גם כן על דרך הפשט כי מצות השחיטה הוא מאותו הטעם לפי שידוע כי מהצואר יצא דם הגוף יותר מבשאר מקומות הגוף ולכן נצטוינו לשחטו משם, טרם שנאכלהו, כי משם יצא כל דמו ולא נאכל הנפש עם הבשר.

צער בעל חיים

ועוד נאמר בטעם השחיטה מן הצואר ובסכין בדוק כדי שלא נצער בעלי החיים יותר מדאי כי התורה התירן לאדם למעלתו ליוזן מהם ולכלל צרכיו ולא לצערם חנם, וכבר דברו חכמים הרבה באיסור צער בעלי חיים אם הוא איסור דאורייתא והעולה לפי הדומה שאיסור דאורייתא הוא. עכ"ל.

ב) וכן מרמז הרמב"ן (בראשית א' כ"ט) וז"ל: כי התיר הגוף בחי שאינו מדבר, אחר מיתה, לא הנפש עצמה, וזה טעם השחיטה, ומה שאמר צער בעלי חיים דאורייתא, וזה ברכתינו שנברך אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל הַשְּׁחִיטָה, עד כאן.

זאת אומרת אם לא נזהרים על הסכין שיהיה כשר בלי שום פגימה הברכה הוא ברכה לבטלה, ועובר על צער בעלי חיים שאיסורו מן התורה.

ג) בשו"ת חת"ס (או"ח סימן נ"ד) העתיק ד' הרמב"ן והוסיף עליה "נראה מדבריו אחר שהרשה יתברך לנו לאכול בשר בעל חי, רצה שלא נתאכזר, ולרחם עליהם למעט צערם, על כן צוה לשחוט מן הצואר ומברכין אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל הַשְּׁחִיטָה, כאילו נאמר אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל הַשְּׁחִיטָה לְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת" עכ"ל.

ה) ובפרי מגדים הלכות שחיטה (בסוף הפתיחה), כתב "טעם מצוה זו הביאו האליהו רבה בשם ספר החינוך, דְּרַב דָּם יוֹצֵא מִצְּוֹאֵר, פְּדֵי שְׂיֵצֵא הַדָּם, ועוד משום צער בעלי חיים ... וכן בסכין פגום אסור משום צער בעלי חיים... עכ"ל

ו) החיד"א (במהזיק ברכה סימן ח"י ס"ג) כתב דמהאי טעמא [משום צער בעלי חיים] אסור לשחוט בלי בדיקת סכין שלפניה.

ז) וכסברת החינוך דגם בעידן שחיטה למעוטי בצערא עדיף תמצא בר"ן חולין במשנה דהשוחט מן הצדדין שכתב בזה הלשון: כיון דשחיטה בסימנין היא כי שחיטה מן הצדדין וחותר מן המפרקת איכא צער בעלי חיים. עכ"ל. וכן יש לנו ספר שלם על צער בעלי חיים, ראה שם. - הרי רואים מכאן ששחיטה בסכין פגום הוא צער בעלי חיים.

תביעה י"ט: אני תובע אותו על שקילקל לי כל הדורות שלי העתידים לבוא!!!
 חשבון מספר הצאצאים היוצאים מאדם אחד (בחישוב של חמש ילדים למשפחה) במשך
 עשר דורות (300 שנה), כשכל דור הוא שלושים שנה (בעצם כל דור הוא רק 25 שנה).
 צא וחשוב, כשיהודי מעורר יהודי אחד בלבד על שמירת הכשרות ולא לאכול
 בשר טרף של הבדציי"ם המאכילים נבילות וטיפות חלב ודם - הוא הציל בכך
 48 מיליון יהודים, שיישאו יהודים.

חשבון פשוט: (כל אחד יכול לבדוק במחשבון) חמש ילדים שכל אחד מביא חמש
 ילדים מגיע לאחר 11 דורות ל-48 מיליון ילדים

$$5 * 5 = 25$$

$$25 * 5 = 125$$

$$125 * 5 = 625$$

$$625 * 5 = 3125$$

$$3125 * 5 = 15,625$$

$$15,625 * 5 = 78,125$$

$$78,125 * 5 = 390,625$$

$$390,625 * 5 = 1,953,125$$

$$1,953,125 * 5 = 9,765,625$$

$$9,765,625 * 5 = 48,828,125$$

המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא

תביעה כ': אני תובע אותו [את הרב המכשיר - המכשיל] על אשר מכין את
 הסכין להרוג חס ושלוים שש מליון יהודים, כמו שאמרו גדולי ישראל:

**כָּל כּוּחוֹ שֶׁל הַרְשָׁע הַגֵּרְמָנִי יִמַּח שְׁמוֹ בְּאֵל יָדַי שְׂאֲכְלוּ מֵאֲכָלוֹת
 אֲסוּרוֹת שֶׁהֵיוּ שׁוֹחֲטִים קָלִים וּמִזֶּה נוֹלָד עַמְּלֵק הַגֵּרְמָנִי**

ידוע המצפשה שהבעש"ט הקדוש נסע לגרמניה, וראה שיש גזרה נוראה על
 היהודים, וקרא לתלמידו שיבוא ביחד עמו לבטל את הגזרה, משום טובים
 השנים מן האחד, וראו הגזרה על המקום שנקרא אושפיצין ששם היה אחר כך
 למחנה ההשמדה 'אושויץ'. וכידוע שעל רכבות ההשמדה היה כתוב 'הובלת
 בשר', וזה היה הכתוב מאותם שנים, ה"י. - ובספר דרשות הגר"ש שווייצער

[שליט"א], זי"ע, מביא מהצדיק הקדוש רבי אהרן מבעלזא זי"ע, שאמר: כל כוחו של הרשע הגרמני ימח שמו בא על ידי שאכלו מאכלות אסורות שהיו שוחטים קלים ומזה נולד עמלק הגרמני, והיה במדה כנגד מדה מפני שלא השחיתו הספינים כדבעי, השחיתו את החרב של הבעל דבר, שהוא שר של עמלק, ועל ידי זה היה בכחו לשחוט מיליוני יהודים רח"ל.

עוד מסופר על הצדיק הנ"ל: שבשנות השואה התחננו אליו כמה אנשים ובקשו שיתאמץ לבטל את הגזרה הנוראה, ואמר: שכל הצרה באה בגלל השחיטה הטרפה, והרשע הגרמני הוא קלפת עמלק בעצמו, וכמו שבמלחמת עמלק כתוב (שמות פרק יז ט-יא) "ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק מחר אנכי נצב על ראש הגבעה ומטה האלהים בידי. ויעש יהושע כאשר אמר לו משה להלחם בעמלק ומשה אהרן וחור עלו ראש הגבעה. והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח ידו וגבר עמלק. וידי משה כבדים ויקחו אבן וישימו תחתיו וישב עליה ואהרן וחור תמכו בידי מזה אחד ומזה אחד והי ידיו אמונה עד בא השמש". והיו שם ג' צדיקים: משה ואהרן וחור, שהתפללו ונלחמו מלחמה רוחנית כך גם היום צריך ג' צדיקים כדי לבטל את הגזרה, וחפשו ומצאו רק עוד אחד [נכד החת"ם סופר], ולא נמצא הצדיק השלישי. ולכן לא עלתה בידו.

באותו המקום שהיה השחיטות של הבהמות היה אחר כך מחנה ההשמדה

והדברים מבהילים ביותר, למי שמתבונן היטב, בדפי ההיסטוריה שעבר עמינו בעת מלחמת השואה, שבאותם הרפכות שהובילו את הבהמות הלא כשרים, להאכיל את כלל ישראל פגולים, כעבור עשרות שנים – הובילו בהם את אחינו בני ישראל, למחנה ההשמדה 'אשוויץ', ובאותו המקום שהיה השחיטות של הבהמות היה אחר כך מחנה ההשמדה וכידוע שעל רכבות

ויחודים אצל קברי צדיקים כדי לבטל את הגזירה הנוראה ופעם אחת כאשר הרבה להתפלל ולכוון בקבר רחל אימנו, הראו לו מן השמים נחש בעל כמה ראשים שרצה להורגו, וכששאל את אחד המקובלים הגדולים אמר לו שהרשע ימ"ש הוא קליפה מאוד קשה, ושלא יסתכן בנפשו.

1. הצדיקים הקדושים במלחמתם הגדולה להציל את עם ישראל מפלגה חס ושלום. הבעל שם טוב הקדוש

ז"ע הלכו וטיהרו את כל מקומות היהודים עד שהגיעו לאשוויץ, ושם נגלה עליהם השטן רח"ל ואיים עליהם שאם לא יחדלו מכאן – אז יהפוך את כל העולם לחסידים שלהם, ומזה פחדו שהחסידים שלהם יהיו שליחים של הסמ"מ מ"ם, ומי יודע מי באמת חסיד של אמת.

ה. ומסופר על הצדיק הקדוש המקובל האלוקי רבי סלמן מוצפי זי"ע, שהיה עושה תפילות ותיקונים

ההשקמה היתה כיתוב 'הובלת בהמות', וזה היה הכתוב מאותם שנים, (ואנו רואים כאן ממש מדה כנגד מדה) ה"ל.

והגאון הצדיק המקובל המיוחד שבדורנו פאר הדור והדרו הרב עובדיה יוסף זיע"א, אמר: כי כל האנשים שניספו בשואה היו גלגולים, [עוד שמעתי משמו שהם היו מדורו של מרדכי הצדיק ואכלו שם בסעודה לכן נאספו כעת רח"ל מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע, וזה היה התקון שלהם (ורבים יצאו נגד דיבורו של אותו צדיק) ואני הקטן אביא ראיה לדבריו, שפידוע שאותו רשע 'היטלר' ימח שמו וזכרו, היה מקפיד בכל יום יום שיהרגו דווקא עשרת אלפים איש לא פחות ולא יותר, נכך כתוב באנציקלופדיה - החשבון בדיוק לפי בתי הגז, וכמה שלא היה לו מקום בבתי הגז היה חופר בור גדול והכניס לשם לערך 1600 יהודים וכסה אותם, ויש כמה אנשים שזכו להינצל ולהשאיר בחיים ספרו את זה] וזהו מרומז כנגד עשרת אלפים שקלים ששקל המן הרשע - לאחשוורוש, שגם אז נתחייבו כליה מאותו סיבה - שנהנו מסעודתו של אותו רשע, כמו שאיתא בגמרא מגלה (יב): "מפני מה נתחייבו שונאייהן של ישראל שבאותו הדור בליה? אמר להם: אמרו אתם! - אמרו לו: מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע" ע"כ. - עוד ידוע מענין משפט גירנברג שבדיוק נשפטו ונתלו עשרה נאצים ימ"ש, והם כנגד עשרת בני המן והם בעצמם גם אמרו כן, (ובהמשך נדבר מזה בהרחבה).

זו שא ז"ע נדדו בגלות ממקום למקום לתקן את ישראל עד שהגיעו לאושפיץ זו אושביץ, ושם הסמך מ"ם לא נתנם לעבור, וחזרו חזרה. רואים מכאן עד כמה גדולה האחיזה של הסטרא אחרא בעון מאכלות אסורות, עד שגדולי הצדיקים הקדושים כדוגמת מרן הבעל שם טוב, רבי אלימלך ורבי זושא, ורבי נתן אדלער והדברי חיים מצאנו ז"ע לא עלתה בידם לתקן את הקילקול הנורא ובלי התיקון נגזרה הגזירה רח"ל וכל האבידה הנורא של יותר מששה מיליון יהודים קרתה בגלל זה, ועוד רואים בזמנינו כמה רח"ל יתומים ואלמנות וגזירות נוראות ומשונות, וכל זה בגלל החטא הנורא של מאכלות אסורות. ותודה להשם יתברך שזיכה על ידינו לעשות 400 ספרים על עניני כשרות ומאכלות אסורות, על שחיטה ניקור חלב ודם, שהם כנגד 400 מחנה עשו דקליפה כנוע. ואפשר לפרש דהא דמרדכי הצדיק לבש "שק", כדי לתקן את ענין הנ"ל, "שק" גימטריה 400 [ראה באריכות בראשית חכמה].

ראה הגזרה הנוראה של אושוויץ ונסה לבטלו
מכתב שקתב הצדיק הקדוש מורנו ורבנו רבי ישראל
בעל שם טוב ז"ע לחברו הרב הק' מ' מרדכי מטלוסט
ז"ע [כ"ן גילו הצדיק נסתר" - כ"ף קתב בכמה מכתבים
מהבעש"ט ז"ע אלו]
כאגרת הקדוש [דף קעב] (ג), מכתב ס' [נו' 183]: [נדפס
בספר 'התמים' - יצא לאור בוארשא י"ב לחדש תמוז
שנת תרצ"ו - חוברת רביעית] וזה לשונו:

ב"ה, אור ליום ג' ראה ת"ק ט"ח אושפיץ.
לחברי הרב הק' מ' מרדכי מטלוסט
למעש' (למען שמו) תקף לבוא פי רואה אני דברים לא
טובים על הקהלה, וטובים השנים מן האחד ונמתיק
סוד, 'וסוד ה' ליראיו', בטחוני חוק שתקף תבוא לפה
תקח אתך הקתבים הידועים לך ממורנו הק' נ"ע פי
נחוצים הם לי. תקבר דו"ש באהבה נאמנה. ישראל בעל
שם טוב מטלוסט. עד כאן.
וכן ידוע שהאחים הקדושים רבי ר' אלימלך ורבי

אֵיִתָּא בַּגְמָרָא מַגְלָה (ד' ע"ב): "חֵיב אָדָם לְבִסּוּמֵי בְּפוּרְיָא עַד דְּלֹא יָדַע בֵּין אָרוּר הָמֶן לְבְרוּךְ מְרַדְכֵי". וְהַעֲנִין הוּא שְׁעַל יְדֵי שִׁישְׁתָּה יִין, יִזְכֶּה לְצִאת מַגְשָׁמִיּוֹת הַדַּעַת, וְלִהְיֵנָס לְרוּחֲנִיּוֹת הַדַּעַת – הַדַּעַת הָאֲמֵתִית וַיִּתְבָּאֵר לְהַלֵּן.

כְּתוּב בְּסִפְרָ קַב הַיִּשְׂר (פֶּרֶק קב): בְּשֵׁר בְּגִימְטְרִיָּה מְנִין הַשְּׁנִים שְׁחִיו הָאֲבוֹת אַבְרָהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב בִּיחַד עוֹלָה תַק"ב בְּגִימְטְרִיָּה בְּשָׂרָא שְׁהָם בְּקְדוּשָׁה, כְּנָגַד הַקְּלִפָּה שְׁכַתּוּב בְּפִסּוּק (שְׁמוֹת כב ל) וּבְשֵׁר בְּשִׁדָּה טְרַפָּה לֹא תֹאכְלוּ, (וַעֲיִן עֵץ חַיִּים שְׁעַר מ"ט פ"ו). – וַיִּמְאִדְךָ גִּיסָא "אָרוּר הָמֶן" גִּימְטְרִיָּה 502 – וְכֵן "בְּרוּךְ מְרַדְכֵי", גִּימְטְרִיָּה 502 בְּגִימְטְרִיָּה תַק"ב, שְׁהוּא סֶךְ "בְּשֵׁר", הֵינּוּ שְׁעַל יְדֵי אֲכִילַת בְּשֵׁר אֶפְשֵׁר לְעֵלוֹת לְבַחֲנִיָּה הַנִּשְׁגָּבָה שֶׁל "בְּרוּךְ מְרַדְכֵי", וְאֶפְשֵׁר חֲלִילָה לְרִדַּת

והנה איתא בזהוהר (עין חלק ג' דף קכ"ד עמוד ב', וזהוהר חדש רות, דף ק"א ע"ב), כי מבין שתי הקליפות הנזכרות לעיל, דהיינו מקליפות שור וחמור, יצא קליפה אחת הנקראת "צפע", כי "משורש נחש יצא צפע" (ישעיה יד, טו), ו"צפע" גימטריא "עמלק" – ר"מ, ולכן צריכין אנו לכתוב בספר תורה במי עפץ (עין גיטין דף י"ט עמוד א') שהוא אותיות "צפע" בהיפוך אתוון, וזכה אנו מכניעין הקליפה של צפע, מה שאנו כותבין חספר תורה במי עפצין.

ונחש הוא ראשי תיבות: נחש, חמור, שור – שהן שלש קליפות הראשונות שבשבועים אומות. וקליפות "שור" "חמור" גימטריא "צרעת". ולכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה (בראשית רבה פ"ב, ד) הני סלעין דנחש היא צרעת, ולפי שהנחש דיבר לשון הרע, נלקח בצרעת.

והנה קליפת צפו בן אליפז, בן עשו, שהשור שלו הוא סמאל" ולילית הרשעה, עשו בקטרוגם חורבן גדול בארץ פולין וליטא כמו שכתבתי לעיל (בד"ה והנה הנעלם), ולקחו השונאים בעוונותינו הרבים הספרי תורה שנכתבים בקדושה על גבי העור מצד בשור, שהוא גימטריא תק"ב, ולא על גבי דוכסוסטוס, שהוא מצד השערות, ונכתב דוקא במי עפץ, שהוא נגד קליפת עמלק. ולכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה (עבודה זרה דף י"ח עמוד א') בספר תורה שנשרף עם רבי חנינא בן תרדיון, אותיות פורחות והקלף לחוד נשרף. וכן בגזירות פולין היו נשרפים כמה אלפים ספרי תורה, שאותיותיהן פרחו, והקלף והעפץ נשרף. והשונאים אינם יודעים, שמכח זה אין להם שום אחיזה בקדושה, כי התורה צייתה (שמות כב, ל) "ובשר בשדה טריפה לא תאכלו" – באכילה הוא אסור, אבל מותר לכתוב על גבי עור נבילה וטריפה, וזכה היה להם אחיזה בקדושה, ואחר שנשרפו הספרי תורה – מאותו היום נתמעטו כח הקליפות הנזכרות לעיל, ויפריח כח שור וחמור שבקדושה, שיבואו תרין משיחין: משיח בן דוד ומשיח בן יוסף, והמקדש של מעלה ירד למטה.

ז. והנה כתבנו לעיל, דמכח חטא אדם הראשון נעשה מן אות אל"ף אות עי"ן, וזהו בתיבות "כתנות עור", שהיה צריך להיות "אור" – באל"ף, ולכן "נגרן מפריד אלוף" (משלי טו, כח), כמבואר ענין זה בכמה ספרי מקובלים (עין של"ה ח"א, מאמר בית דוד, דף טו), והאבות תיקנו חטא ופגם זה על ידי שלש תפילות: שחרית, מנחה, ערבית – שהן ראשי תיבות "שמע". והנה ידוע (עין זוהר חלק א', דף קס"ו עמוד א', ותיקוני זוהר בסופו, תיקון י', דף קמ"ז עמוד ב'), שמכח חטא אדם הראשון גברו שתי קליפות: שור וחמור, וחמור הוא קליפת ישמעאל, ושור הוא קליפת אדום, ותיבות "אדום", "ישמעאל" הן גימטריא תק"ב, כמנין השנים שהיו האבות חיים בעולם הזה, כי אברהם היה חי קע"ה שנים, יצחק – ק"פ שנים, יעקב – קמ"ז שנים, קע"ה וקמ"ז – צרפם יחד – יהיו תקב – שנים, כי האבות הן בקדושה נגד הקליפה. וזהו הסוד (שמות כב, ל) "ובשר בשדה טריפה לא תאכלו", כי "בשר" הוא גם כן גימטריא תק"ב, וקל להבין. [ויש להוסיף דקליפת עמלק הוא נקרא "כלב" ומדתו חצוף ועז פנים, וחשב המיילים "כלב עז פנים וחצוף" בגימטריה עם ד' תיבות 503 = בשר עם הכולל 503, כשארש חס ושלום נכשלים בבשר טרף, זה כוח עמלק. וזכה נרמז גם דברי המשנה (סוף סוטה), פני הדור כפני הכלב, ולתקן זאת מוכרחים להינצל ולהזהיר את הרבים על הכשרות].

והנה זה ידוע, ש"ראשית גוים עמלק" (במדבר כד, ט), מזרע עשו הרשע, ויש לו אחיזה באל אחר, כי "עמלק" הוא גימטריא ר"מ – כמנין "אל אחר" (שמות לד, יד), שהוא גם כן גימטריא ר"מ, וכנגדו בקדושה הוא "רוח הוי" (שופטים יא, טו). והנה כנגד שתי קליפות שור וחמור, יש בקדושה משיח בן דוד, שהוא יתגבר על הקליפה של חמור בסוד (זכריה ט, ט): "עני ורוכב על החמור", ומשיח בן יוסף איקרי "שור", כמו שאמר הכתוב (דברים לג, יז): "בכור שורו הדר לו".

לשאל תחתית - "ארור המן". ומפני זה אנו רואים היום שכל כף הרבה בחורים ואברכים יוצאים לתרבות רעה רח"ל, כמבואר באגרא דפרקא (אורח קכ"א, ועוד, ע"ש). - באור הדברים שעל ידי אכילת בשר פשר ומהדר, זוכים לעלות מעלה מעלה, ולתקן את כל הנצוצות, בחינת "ברוך מרדכי", ואם חלילה אוכלים בשר טרפה מקלקלים הכל, עד שמגיעים לבחינת "ארור המן". - ועל ידי ששותים ומתבסמים ביין ביום הפורים, מגלים מי הוא האיש אשר זוכה לאכול מאכלות פשרים, ומי הוא שחלילה נכשל במאכלות אסורים ובפיגולים, בסוד "נכנס יין יצא סוד", כי לפעמים נראה על אדם מסים שהוא נזהר ממאכלות אסורות ועל ידי ששתה יין הבאיש ריחו ונודע שהוא אינו נזהר ממאכלות אסורות ומגאל את נפשו בפיגולים. וזה הענין שחיב אדם לבסומי בפורי'א עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, והדברים נפלאים^א.

הרי רואים מכאן שכל השואה הייתה בגלל סכינים פגומים, וזה עכשיו המלחמה האחרונה לפני ביאת המשיח, והרבנים הרשעים האלו מחדדים את הסכין של הפצצה האטומית שיזרקו ח"ו על ארץ ישראל. ראו הזהרנוכם!!!

תביעה כא: אני תובע אותו על אשר גרם למשיח שימשיך לסבול צער ישראל ויתעכב מלבוא וכל הצרות והאסונות שנגרמים בגלל זה כמו שכתוב בזוהר הקדוש בתיקוני זוהר תיקון ל':

אוי להם לאותם אנשים הגורמים, שרוחו של משיח יסתלק וילך לו מהעולם, ולא יוכל לשוב לעולם, שהמה, הם העושים את התורה ליבשה, כלומר, בלי משהו לחלוחית של שכל ודעת, כי מצטמצמים רק בחלק המעשי של התורה. ואינם רוצים להשתדל ולהבין בחכמת הקבלה, לידע ולהשכיל בסודות התורה וטעמי מצוה. ווי לון דגרמין עניותא וחרבא וביזא והרג ואבדן בעלמא - אוי להם, שהם גורמים במעשיהם הללו, שיהיו עניות וחרב וחמס וביזא והריגות והשמדות בעולם.

מקבל יראת שמים ואומץ ועוזת דקדושה], ואז, ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, שיש הנראה כמרדכי ובאמת הוא ארור המן, ויש הנראה כהמן ובאמת הוא ברוך מרדכי, ועל ידי היין לא ירא מפני איש ויאמר את האמת, (מח"ב).

ח. ועוד אפשר לפרש: חייב איניש לבסומי עד דלא, כלומר שיקיים בעצמו את הלאו דלא תגורו מפני איש, וזה אפשר על ידי יין כמו שאמרו בגמרא (בבא בתרא), פחד קשה יין מפיו, [אפשר עוד לפרש יינה של תורה מפיו, וזה תורת הסוד שהלומד זוה"ק

אין המשיח נגלה, ואין ישראל נגאלים אלא על ידי מעשה התחתונים ותפלותיהם, בסוד תנו עז לאלהים

איתא בכתבי האריז"ל – שער הגלגולים (הקדמה טו):

... לפי שהנשמה הקדושה אי אפשר לה להכרת ממקום הקדושה, כי הבורא יתברך חשב מחשבות לבלתי ידח ממנו נדח, אפילו נצוץ קטן של נשמה קדושה, וממקום קדושתו יתברך משפיע, וממשיך מזון אל אותם הנשמות שבתוך הקליפות ההם, ומאותו השפע נותנים גם הקליפות, ולכן רודפים להחטיא את האדם, כאחד הרודף וטורח אחר מזונותיו, ולא יבזו לגנב כי יגנוב למלא נפשו כי ירעב:

והנה כאשר נחרב בית המקדש, גלתה שכינה בין הקליפות, לפי שהנשמות שגלו ביניהם, אין בהם כח ויכולת לצאת מתוכם, כיון שנפגמו בחטאם. ועל כן שכינתו יתברך, אשר עליה נאמר כי ה' אלהיך אש אוכלה, נכנסת ביניהם כדי ללקט אותם נצוצות נשמות אשר בתוכם, ומבררת אותם ומעלה אותם למקום הקדושה, ומחדשם, ומורידם בעולם הזה, בגופות האנשים. וכזה תבין היטב סוד גלות שכינה. ומיום שנחרב בית המקדש, זו מלאכתו יתברך, עד שיכלה מלאכתו ללקוט כל הנשמות שנפלו בין הקליפות של האדם הבליעל ונתערבו בו מראשו ועד רגליו, ועד שיגמר ללקט אפילו אותם שנפלו עד הרגלים, אין המשיח נגלה, ואין ישראל נגאלים. כמבואר אצלינו בזהר בפרשת פקודי וז"ל, כד מטו רגלין ברגלין, כדין כתיב ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים. ואמנם אין השכינה מלקטת אותם, אלא על ידי מעשה התחתונים ותפלותיהם, בסוד תנו עז לאלהים. וכפי גדר מעשה התחתונים, כך גדר הוצאות הנשמות והנצוצות ההם. ואלו כל ישראל היו שבים בתשובה גמורה, היה כח בשכינתו יתברך להוציא כל הנשמות משם ברגע אחד. אבל חטאתינו מתישים כחה, וכמו שאמר הכתוב "צור ילדך תשי", וכאשר יכלו הנשמות מלצאת משם, אז גם שכינתו יתברך תצא משם, ויסתלק חיותם, וימותו הקליפות, והרשעה כלה בעשן תכלה, וזה סוד פסוק בלע המות לנצח וגו'. רוצה לומר, שהקליפות הנקראות מות, יכלו ויבולעו ברגע אחד, מסבת הסתלקות שכינתו יתברך מתוכם. וכל נצוצות נשמות אשר ביניהם כנזכר, עכ"ל.

כל זה נאמר לכל יהודי פרטי, אבל אתם רבנים שאחראים על הציבור ויודעים את האמת ולא אומרים, עליכם נאמר "אבל אנחנו אשמים על אחינו". ויתבעו אותכם על כל כזית וכזית שלא צעקתם לכל עם ישראל בקולי קולות, להסיר מכשול.

- תביעה כב:** אני תובע אותו על גודל הפגם של מאכלות אסורות בזה ובבא:
1. רוב אפיקורסות רח"ל מתנוצץ באדם על ידי אכילת נבילות וטריפות, (תורת משה פרשת קדושים).
 2. מאכלות אסורות פוגם אפילו בשוגג, אלא שיתשנה הפגם דבמזיד תעשה נפשו שקץ, ובשוגג תטמטם נפשו ונטמאת (אור החיים הקדוש פרשת שמיני).
 3. אם אתם קדושים ופרושים משקוצי נבילות וטריפות הרי אתם שלי, ואם לאו אינכם שלי (רש"י משפטים ל').
 4. אין עבירה גדולה כל כך כמאכלות אסורות שמזה יצאו מדינות שלימות לתרבות רעה (שו"ת דברי חיים סימן ז').
 5. כל מה שסובל האדם בעולם הזה הוא מפני שלא נזהר במאכלות אסורות (זוהר הקדוש ח"ג דף מ"ב).
 6. יוצא מרשות הקדושה ונכנס לרשות הסטרא אחרא (זוהר הקדוש ח"ג דף מ"ב).
 7. אוי להם ואי לנפשם כי לא יתדבקו בצרור החיים כלל ודנין אותו לאחר מיתתו כאדם מגועל, כי הקב"ה גועלו בעולם הזה ובעולם הבא (זוהר הקדוש ח"ג דף מ"א).
 8. מדבק נפשו בסטארא אחרא וגועל נפשו ורוחו, ורוח הטומאה שורה עליו (זוהר הקדוש ח"ג דף מ"ב).
 9. נעשה פני חיה רעה (זוהר הקדוש ח"ב דף קכ"ה).
 10. נכנס בו מחשבת כפירה ומינות (רמב"ם).
 11. הבנים יוצאים לתרבות רעה ח"ו (אגרא דפרקא אות קכ"ו).
 12. מכניס טומאה בלבו ובנפשו של אדם (מסילת ישרים).
 13. למה משיח לא בא בשנת הכת"ר? – תשובה! עבור שוחטים קלים, (דרך הנשר, שמרו משפט).
 14. כל האוכל מאכלות אסורות מעכב ביאת משיח צדקינו – מי החריב את ביתינו אשר עדיין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדיין בעונינו? – מדוע לא בא בן ישי גם תמול גם היום? עבור שוחטים שמאכילים נבילות וטריפות (בריתמטה משה על הגדה של פסח).
 15. אין לו טהרה עולמית ומאבד חלק עולם הזה ועולם הבא (יש שכר עמוד מ"ב).
 16. נעשה מין ורשע (האר"ז"ל).

17. מליון יהודים נהרגו בשנת ת"ח עבור שוחטים קלים (קב הישר פרק קב).
18. שלשה וחצי מיליון יהודים יצאו מן הדת בגרמניה עבור שוחטים קלים (שו"ת דברי חיים).
19. הבעל שם טוב בא לעולם לתקן השחיטה (ברכת אברהם).
20. מחזה מחרידה ומזעזע: השוחט אינו שוחט עוף או במה, רק שוחט את עצמו.
21. אכילת נבילות וטריפות חמור יותר מחילול שבת קודש (חפץ חיים).
22. רואים אנו מכל זה ג"כ דהמכשול במאכלות אסורות מביא את האדם לידי מינות ועבודה זרה רח"ל, והוא כדברי הרה"ק מאפטא זי"ע שאמר לאיש ההוא שאם לא אכל
- בנו חמץ בפסח אפשר להושיעו, כי בזה תלוי כל ענין חטא עבודה זרה, דאם אכל חמץ בפסח ח"ו אין לו הזכות ואפשרות לינצל מחטא עבודה זרה, מה שאין כן אם ניצול מאיסור חמץ.
- תביעה כג:** אני תובע אותו על גודל האסונות וההפגמים שהכשיל אותנו על אף ששלחנו להם את הספר כור ההיתוך ויודע מה שקרה שם, והם היו שוגגים והוא הכשיל אותנו במזיד!!!
- זה סיפור שקרה לפני כארבע מאות שנה בעיר איפה שה"מגלה עמוקות" היה הרב שמה [בעיר קראקא]. וזה זיעזע אז את העולם כולו, ובמיוחד את יהודי אירופה, ומעשה שהיה כך היה:

*

קצבים יראים ושלמים בעלי צדקה מאכילים בשוגג ובלתי יודעין עיר שלמה של רבבות אלפי יהודים עם בשר הזיר ממש.

18 נקודות מהסיפור

תוכן הסיפור:

1. מה שקצבים מסוגלים לעשות.
2. גדולי ישראל נופלים במלכודת.
3. דרך ושיטה לרמות את כלל ישראל באכילת ונבילות וטריפות.

4. קצבים מחלקים צדקה ביד רחבה לכל נרשא ונצרך.
5. לקצבים מקום מכובד בכל עיני הקהילה ועומדים במרכזה.
6. מקום מיוחד בשמחות ובאירועים משפחתיים מוכן עבורם בכל אירוע.
7. הבחורים המכובדים היפים והטובים ביותר חתניהם.
8. בית החיים מתמלא בנשמות של צעירים שנקטעו בדמי ימיהם.
9. אנשים צעירים משאירים אלמנות ויתומים ל"ע.
10. ילדים צעירים נפטרים מן העולם ללא עת ומשאירים הורים מלאי צער.
11. העיר כולה על גלגלים.
12. אלפי קילוגרמים של בשר נזרקים לאפתות.
13. כלים בערך של מליוני דולרים נשברים ונזרקים לזבל.
14. עשרות בחורים ואברכים תלמידי חכמים עוזבים את הדרך הישר.
15. מנקרים מאכילים חלב ודם לעיר שלמה ששמה קראקא במשך עשרות שנים.
16. תלמידי חכמים - רבנים - דיינים - גאונים וצדיקים - ראשי ישיבות כלי קודש - סופרים - שוחטים מלמדים - בני ישיבות - חסידים ואנשי מעשה, - תינוקות של בית רבן ועשרות אלפי משפחות חשובות אוכלים נבילות וטריפות חלב ודם עשרות שנים.
17. בכיות ויללות עד לב השמים בכל קראקא.
18. ה"מגלה עמוקות" גוזר עשרות תעניות בגלל עשרות המגיפות.

הסיפור ממבט אחר

כמה היבטים של המעשה הנורא

ההבדל בין מאנסי לקראקא - ארץ ישראל

1. לקראקא היה רב אחד - במאנסי ישנם מאות רבנים.
2. בקראקא היו שני קצבים - במאנסי מאות קצבים.
3. בקראקא האכילות טריפה בשוגג - במאנסי במזיד.
4. בקראקא זה קרה מתחת לאפו של הרב, - במאנסי הוא בהכשר ובהסכמתם של חלק מהרע-בנים.

5. קראקא היתה רק עיר אחת - במאנסי ישנן מאות קהילות חרדיות, שהוא חלק גדול מכלל ישראל.

6. בקראקא הקצבים חזרו בתשובה בהתעוררות הראשונה - במאנסי לאחר עשרות שנים של זעקה מרה על ידי רבנים גדולי ישראל, ואנשי המחנ"ט (ראשי-תיבות: מאכילית חלב נבילות וטריפות) עדיין עוד ישנם מאכילי חלב.

7. בקראקא הקצבים חששו מאימת יום הדין הגדול והנורא - במאנסי למאכילי הטריפות לא הי' כל פחד.

8. בקראקא הרבנים קרעו לבבם ובכו על חורבן בית המקדש - במאנסי לוקחים חלק גדול של הרבנים קרוב למליון דולר דמי הכשר, בכדי להתגונן נגד הרבנים המעוררים, להשתיק את הערעור, ולטשטש את המוחות היהודים התמימים ולא להרשות חלילה ליהודים שיפסיקו לאכול בשר טריפה.

9. בקראקא בסך הכל במשך 40 שנה מכרו כל כך הרבה נבילות וטריפות, ובניו יורק מוכרים ביום אחד כמו כזו כפי שמכרו שם במשך כל השנים, כי בקראקא לא הי' אקספורט ביזנעס, אבל בניו יורק מפיצים אלפי טונות של בשר כל יום לכל האטליוזים בכל ארצות הברית ולכל המסעות שם, לבתי המלון, למסעדות, לקעיטערערס, לבתי החולים, למטוסים אלפי טונות בשר בתוך חודש (ובפרט סאלאמיס, פרענקפורטער, נקניקיות שהם מטובלים בחלב, לשונות וכבדים ועוד).

מתי תהיה לנו הזכי' שהרבנים יצוו שהעיר הטריפה ששמה ניו יורק וארצנו הקדושה בארץ ישראל ישברו את הכלים הטריפים, ולזרוק את כל הבשר הטריף לזבל.

אנחנו מבקשים מהבית דין לשפוט אותו אחר שידע הכל ועשה הכל במזיד. למען בצע כסף!!!

עד כאן כתבנו כ"ג תביעות הזמנה לרבנים המכשירים שיבואו לדין תורה, ואם לא יבואו, יקבלו היתר ללכת לבית משפט ויעקלו הבית שלהם עם המיליוני דולרים שקיבלו לרמות את היהודים.

בבית הדין נביא אתנו בעזרת השם מומחים גדולים בכל תהליכי השחיטה מא' עד ת' וניתן להם טופס של 310 שאלות למלאות, לראות אם יש להם ידיעה קטנטונת מהנעשה בשחיטה, [התביעה היא תביעה ייצוגית - על כל היהודים אני תובע], ויראו עין בעין שלא יודעים מה הולך בשחיטה בין ימינם לשמאלם,

והוֹרֵץ מהכסף שאנחנו תובעים אותם גם יעבירו אותם מלהיות רבנים, כי הם שקרנים זייפנים ומכשילי הרבים.

על כן אנו מבקשים מהבית דין לשלוח להרב.... הזמנה לדין תורה:

הכותב וחותם:

יום י"ב אלול תשע"ה

אבישי בן לאה

